

Σφ. 170
426/408
656 *

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΥΜΩΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΔΕΣΠΑΡΘΕΝΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ

Εἰς τὸ ὑπερφυές Θαῦμα, ὅπερ ἐνήργησε διὰ τῆς πανσέπτου Θείας
Εἰκόρος αὐτῆς τῆς ἐπιλεγομένης ΜΥΡΤΙΔΙΟΤΙΣΣΗΣ ἐν τῇ
Νήσῳ Κυθήρων, ὅτε τὸν Παράλυτον ἤγειρε μετὰ τεσσα-
ράκοντα ἡμέρας τῆς ἁγίας αὐτῆς Κοιμήσεως.

Συντεθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου, καὶ Σοφωτάτου
Κυρίου, Κυρ

ΣΟΦΡΟΝΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ

ΤΟΥ

ΠΑΓΚΑΛΟΥ.

Ἀντιγραφείσα δὲ παρὰ τοῦ ἐλαχίστου δούλου αὐτῆς, μακαρίτου εὐγενοῦς,

ΔΟΜΕΝΙΚΟΥ ΒΕΝΕΡΙΟΥ

Πλείστοις καὶ ἐξαισίοις τερατουργήμασι εὐεργετηθέντος
παρὰ τῆς αὐτῆς Εἰκόρος.

Νῦν τὸ τέταρτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ τῶν ἐνταῦθα παρεπι-
δημοῦντων εὐσεβῶν συνδρομητῶν Κυθηραίων.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΓΥΠΟΙΣ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ» Δ. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗ.

(Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου Ἀριθ. 34)

1865

ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΚΔ'

*Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁριζοῦ θαύματος, τῆς Ὑπερευλογημένης
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, γεγονό-
τος ἐν τῇ παρσέπτῳ αὐτῆς Ναφ τῶν Μυρτιδιῶν ἐν τῇ
Νήσῳ Κυθήρων, ὅτε τὸν Παράλυτον ἤγειρε.*

*Ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προσχημὸν, τὸ
Μακάριος ἀνὴρ, τὸ ἁ. Ἀντίφωνον. εἰς τὸ Κύριε ἐλέησθε, ἱστώ-
μεν στίχους ἢ στοιχηρὰ προσόμοια, ἥχος ἁ.*

Ω ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ.

Ω ΤΟΥ παραδόξου θαύματος, τοῦ φανερώστος ἡμῖν, ἐν τῇ μνήμῃ σή-
μερον, τῆς μόνης τὸν Ποιητὴν ἡμῶν καὶ Κύριον, τεκούσης ἄνευ σπο-
ρᾶς, ἀνεμνηνεύτως ἀβρότως ὡς ἄνθρωπον, καὶ πόθῳ τοὺς εὐσεβεῖς, πρὸς
εὐφροσύνην καὶ ἦγον ἐόρτιον, καὶ πρὸς εὐωχίαν θεῖαν προσκαλοῦντος
ἅπαντας, τῇ παρθένῳ κρυψάξιν. χαῖρε πάντων ἡ ἀντίληψις.

Βαθαῖ τῶν σῶν θαυμασίων ἀγνή. ὅτι ἀνεδείχθη πηγὴ θαυματά-
θρυτος, ὁ πάνσεπτος καὶ τερπνός, καὶ θεὸς οἰκός σου. συνδράμωμεν
οὖν πιστοί, καὶ χαρμοσύνως οἱ πάντες ὁψώμεθα, τὸ μέγα καὶ θαυμα-
στόν, καὶ ὑπερένδοξον ἔργον γεραίροντες, τῆς πανυπεράγνου Κόρης, τὸ
λαμπρὸν τεράστιον. ἦν πιστῶς προσκυνούμεν. τὸν Παράλυτον γὰρ ἤγειρε.

Τὴν σὴν ὑμνοῦσι μετὰ στασίν, Θεομήτορ Κόρη, ἀσωμάτων τάξεις
τε, τὴν δόξαν σου καὶ λαμπρότητα γεραίρουσαι. συμφώνως οὖν καὶ
ἡμεῖς, πάντῳ τὰ στίφη πιστῶς συγκροτοῦμεν σοι, ἐν φόβῳ τε καὶ
χαρᾷ, τὴν θαυματόθρυτον ταύτην πανήγυριν, τῆς σῆς πανενδόξου μνή-
μης, τεσσαρακονθήμερον, καὶ πιστῶς προσκυνούμεν, τὴν πανσέβαστον
Εἰκόνα σου.

Χαῖρε τῶν πιστῶν τὸ καύχημα, ὅτι σὺ ὑπάρχεις πάντων τῶν προσ-
φύγων σου, ἡ σκέπη τε καὶ ἐλπίς καὶ καταφύγιον, διὸ τιμῶμεν τὴν
σὴν τεσσαρακονθήμερον πάντες ἐόρτιον, Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, καὶ
εὐφροσύνως δοξάζομεν ἅπαντες, τὸ ὑπερφυές σου θαῦμα. ὅτι τὸν Παρά-
λυτον, πολυχρόνιον ὄντα, ὑγιᾶ ὅλον ἐτέλεσας.

Ἔτιρα προσόμοια, ἦχος ὁ αὐτός.
Τῶν Οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν Κυθηραίων ἡ νῆσος, σήμερον, τέρεται ἐν τῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θαυμαστοποιῖα, τῆς πάντων Βασιλείσσης μητρός τοῦ Θεοῦ, ὅτι πη- γὴ ἀνεξάντλητος, νῦν ἐπεφάνθη ὁ θεὸς ταύτης Ναὸς, ἱαμάτων τοῖς προστρέχουσι.

Ἄεστε πιστοὶ ἐπαξίως χεῖρας κρατήσωμεν, ἐν πίστει τε καὶ πό- θῳ, τῇ παρθένῳ βοῶντες. χαίρε ἡ ζωοδόχος θεία Πηγὴ, τὰς ἰάσεις ἡ βλύζουσα, τοῖς ἀδιστακτως αἰτοῦσι, καὶ τῷ Ναῷ τῷ πανσέπτῳ σου προστρέχουσι.

Ρεῖθρα ἰάσεων βλύξεις τοῖς Κυθηραίοις ἀγνὴ, καὶ πᾶσιν ὁρθό- ζοις, τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, καὶ πόθῳ προσιοῦσι τῷ σῷ Ναῷ. καὶ γὰρ Πηγὴ ἀνεξάντλητος, πάντων θαυμάτων ὑπάρχει ζωοποιός, καὶ Παράλυτον συνέσφιγξε.

Ρητρεῦσαι βρότειος γλῶσσα οὔτε μὴν ἄλλος, ἀξίως τὰ σὰ Κόρη, δύναται μεγαλεῖα, ἀλλ' οὖν νῦν ὁλοψύχως πόθῳ πολλῷ, μακαρίζο- μεν ἄχραντε, σὼν θαυμασίῳ τὴν ἄβυσσον οἱ πιστοί, καὶ τιμῶμεν τὴν Εἰκόνα σου.

Δίξα καὶ rūr, ἦχος π.λ. δ'.

Τίς μὴ θαυμάσει; τίς μὴ δοξάσει, Θεοτόκε ἀειπάρθε, τὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν σου τερατουργήματα; οὐ μόνον γὰρ Παράλυτον προσ- ελθόντα σοι πιστῶς, θαυμασίως ἰάτρευσας· ἀλλὰ καὶ νῦν καὶ πάντοτε τοῖς αἰτοῦσί σε πόθῳ τὰ αἰτήματα παρέχεις. διὸ ἄχραντε Θεόνυμφε εὐχαρίστως σε γεραίροντες, τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ καθα- ρωτέραν τῶν Σεραφὶμ, ἀσυγκρίτως πύθῳ δεόμεθα. τὴν σὴν βοήθειαν ἡμῶν δώρησαι καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, ᾠδὴ ἰ. λαβὲν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀνα- γνώσματα. Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΕΞΗΛΘΕΝ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρὰν, καὶ ἀπήντησε τὸ πῶ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ, ἔδω γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη, καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηρικμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον, καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν. ὁ δὲ

Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτήν, καὶ εἶπεν· ἐγὼ ὁ Θεὸς Λαβὰν τοῦ Πατρὸς σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ, μὴ φοβοῦ. ἡ γῆ ἐρ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν. καὶ τῷ σπέρματί σου, καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν καὶ λίθον, καὶ βορρὰν καὶ ἐπὶ ἀνατολὰς, καὶ ἐντυλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ οὗ ἐάν πορεύῃς, καὶ ἐπιστρέψῃς σε εἰς τὴν γῆν ταύτην. ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλείπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐ- τοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος. οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ. καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

ΕΣΤΑΙ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης, καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἰερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, τὰ δλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ Σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδεξομαι ὑμᾶς λέγει Κύριος Κύριος. καὶ ἐπέ- στρέψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολὰς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. καὶ εἶπε Κύ- ριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς. ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐξελεύσεται. καὶ εἰσθήγάγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρὰν κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Η ΣΟΦΙΑ φιλοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά. ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶ- νον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα ὅς ἐστιν ἄφρων ἐκκλινάτω πρὸς με. καὶ τοῖς ἐνδεδέσι φρονῶν εἶπεν· ἔλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίστε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν ἵνα βιώ- σητε, καὶ κατωρθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψε- ται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ

ἐλεγχῶσι τῷ ἀσεβεῖ μὴ ὥστε αὐτῷ μὴ ἐλεγχῆ κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσῃ σὶ σε. ἐλεγχῆ σοφόν, καὶ ἀγαπήσῃ σε. δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώ-
τερος ἔσται. Γινώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σο-
φίας φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ ἁγίων σύνεσις. τὸ δὲ γινῶναι Νόμον
διανοίας ἐστὶν ἀγαθὴς· τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον,
καὶ προσταθῆσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἰδιώμελα, ἤχος β'.

ΜΕΓΑ καὶ παράδοξον θαῦμα τοῖς πᾶσιν ἐπέλαμψε, τῆς Θεοτόκου
ὁ Ναός· ἐν τούτῳ γὰρ προστρέχοντες ἐν πίστει ἀδιστακτῶ, τὰ αἰτή-
ματα λαμβάνομεν, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως, ἡ γὰρ χάρις κα-
τέφυκε τῆς Πανάνου ἐν αὐτῷ. διὸ πάντες προσεῖπωμεν. Δέσποινα
ἀγνή, τοῖς σὲ τιμῶντας καὶ ἐορτάζοντας, περιφρούρει καὶ σκέπε, ἐκ
παντοίων κινδύνων, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

ΜΕΓΑΣ ἤχος τῶν ἐορτάζοντων πέφηνεν, ἡ θαυματουργήσις ἀγνή,
τῆς πανσέπτου καὶ παντίμου σου Εἰκόνας. ὅτι τὸν παράλυτον ἤγειρε,
καὶ τὴν Νῆσον ταύτην περιέπει ἀπὸ παντοίων κινδύνων. διὸ πάντες
πιστοὶ ἐν φωναῖς ἀγαλλιᾶσθαι, μεγαλύνομεν τὸ ὄνομά σου Δέσποινα,
καὶ δοξολογοῦμέν σε πᾶσαι αἱ γενεαὶ τῶν πιστῶν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος π.λ. β'.

ΣΗΜΕΡΟΝ συγκαλεῖται ἡμᾶς τὰς ὑμηγύρεις τῶν πιστῶν, ἡ πα-
νέορτος καὶ πανθαύμαστος πάνηγυρις, τῆς παννυμνῆτου Θεομήτορος.
δεῦτε οὖν φιλέορτοι, καὶ φιλόδουλοι τῆς ἡμῶν δεσποίνης, ἐορτάσω-
μεν ψαλμικῶς, τὴν πάνσεπτον μεγαλουργίαν αὐτῆς, ἐπὶ τῇ θείᾳ νεύ-
σει τῇ χαριτοδότη τῆς παντίμου αὐτῆς Εἰκόνας. ἰδοὺ γὰρ οἱ προσ-
τρέχοντες πίστει καὶ πόθῳ πρὸς αὐτήν, κορέννυνται ἰάματα ψυχῶν τε
καὶ σωμάτων· οὐ μόνον γὰρ παράλυτον θαυμασιῶς συνέσφιγγεν, ἀλ-
λὰ καὶ πᾶσαν αἴτησιν τοῖς πᾶσι χορηγεῖ. πάντες οὖν ἐκδοθήσωμεν.
φύλαξον ἡμᾶς πανάχραντε Θεοτόκε, ἐκ τῶν ἀθέων βραδύρων, καὶ
σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος δ'.

Ἐδώκας σημειῶσαι.

Δεῦτε νῦν φιλέορτοι, δεῦτε πιστῶν πάντων σύλλογος, δεῦτε ἄσμασι

μελῶμεν, δεῦτε ἐπαινέσωμεν, μητρόθεον Κόρη, διάσωμα πάντων.
δεῦτε συμπάλλομεν θερμῶς, αὐτῆς τὰ θεία μεγαλουργήματα, καὶ
πόθῳ μελωδίσωμεν, τὸν ὕμνον τὸν Ἀρχαγγελικόν· χαῖρε Νύμφη ἀνύμ-
φευτε, μετὰ σοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

στ'χ. Μηροθήσομαι τοῦ ὁράματός σου.

ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΝ, τῆς παναγίας κοιμήσεως, τῆς Μητρός
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δεῦτε νῦν φιλέορτοι, τιμῶμεν πάντες, ἐν πίστει
καὶ πόθῳ, καὶ εὐλαβείᾳ προσεχῶς, αὐτῆς ὑμνήσωμεν τὰ θαυμάσια,
καὶ πάντες προσκυνήσωμεν, αὐτὴν τὴν πάντων Βασίλισσαν, καὶ σὺν
φόβῳ βοήσωμεν, χαῖρε θαῦμα παγκόσμιον.

στ'χ. Τὸ πρόσωπόν σου λιταρεύσουσιν

Νῦν σε μακαρίζομεν, καὶ εὐλαβῶς προσκυνούμεν σε, μετὰ φόβου
καὶ πίστεως, θερμῶς μεγαλύνοντες. Θεομήτορ Κόρη, τὰ σὰ μεγαλεῖα,
αἱ γενεαὶ πᾶσαι πιστῶν· ὅτι παρέχεις θεία δωρήματα, τοῖς πόθῳ
προσιούσί σοι, καὶ ἰατρούεις νοσήματα, καὶ παράλυτον ἤγειρας, τὸν
πιστῶς προσελθόντα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν· ἤχος π.λ. α'.

Ω ΤΩΝ πολλῶν σου θαυμάτων ἀγνή· πῶς ταύτῃ τῇ τῶν Κυθη-
ραίων Νήσῳ, δέδωκας εἰς ἐπίσκεψιν τὴν θεϊάν σου Εἰκόνα· πηγὴ γὰρ
θαυμάτων τοῖς προστρέχουσιν ὑπάρχει, δι' ἧς ἡμῖν τὰς ἐνεργείας τὰς
σὰς φανεροῖς· καὶ γὰρ τὸν προσιόντα σοι Παράλυτον ποτὲ ζεύσῃ τῇ
ψυχῇ, λαμπρῶς ἰάτρευσας, καὶ τὴν τῶν ἄρθρων ῥῶσιν δέδωκας αὐτῷ·
ἀλλ' ἡ πάντα τὰ πρὸς βοήθειαν ἡμῖν ἀπονέμουσα, οὐ μόνον αὐτὸν
ὑπὲρ ἐτέλεσας, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς πίστει τε καὶ πόθῳ σοι προσ-
τρέχοντας, χαρίσματος ἰσσεως πλουτίζεις. ἐν ἀνάγκαις γὰρ κατίδο-
μεν. τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐναργῶς τὴν ἐπικουρίαν σου, καὶ ἀνομωρίας αὐχμὸν,
καθ' ἐκάστην θεραπεύεις· διὸ καὶ αἱ καρδίαι ἡμῶν πρὸς τὸν πόθον
σου ἀναφλέγονται, καὶ μετὰ πίστεως συναθροισθέντες τῷ σῷ Ναῷ,
δοξάζομεν τὰ μεγαλεῖα σου, καὶ πόθῳ δεόμεθα, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος δ'.

ΛΑΟΙ νῦν κροτήσωμεν, δεῦτε τὰς χεῖρας πιστῶς, καὶ ἄσωμεν
ἄσμασι τῇ Θεομήτορι, ἐν πόθῳ κραυγάζοντες· χαῖρε ἡ προστασία πάν-
των τῶν δεομένων· χαῖρε ἡ Σωτηρία τῶν τιμώντων σε πόθῳ· χαῖρε
ἡ τῷ Παράλτῳ τὴν ἱκσιν βραβεύσασα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ Η ΣΥΝΗΘΗΣ ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑ.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Κάθισμα, ἤχος δ'.
Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΔΕΙΤΕ πάντες οἱ πιστοὶ, δεῦτε θεάσασθε θερμῶς. θαῦμα παρά-
δοξον καὶ γὰρ, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, ἐν τῇ πανσέπτῳ καὶ τεσσα-
ρακονθήμερῳ, ἡμέρα τῆς ἀγνῆς θείας κοιμήσεως, ἐν ᾗ λαμπρῶς τελοῦ-
μεν τὴν πανήγυριν, πᾶς ὁ λαὸς καὶ παῖδες τῶν Κυθηραίων· καὶ γὰρ
Παράλυτον ἤγειρεν ἡ Θεοτόκος, ἐν τῷ ἀγίῳ τῶν Μυρτιδίων Ναῶ
αὐτῆς.

Εἰς τὴν β'. στιχολογίαν Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.
Τὸ προσταχθέν

ΤΩΝ Ὁρθοδόξων ὁ πιστὸς σύλλογος θεῖος, ἐν τῷ πανσέπτῳ σου
Ναῶ Κόρη πανάχραντε. μετὰ πόθου προθύμως νῦν προσπελάζων, Παρ-
θένη Μήτηρ Κυρίου κράζει θερμῶς, ἐν ὧρα τῆς καταδίκης τε καὶ
ὀργῆς, τῆς μελλούσης Κολάσεως. λύτρωσαι πάντας τοὺς πιστοὺς, καὶ
σωτηρίαν δώρησαι τοῖς πιστῶς προσκυνούσι σε.

Εἰς τὸν Πολυέλεον Κάθισμα, ἤχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

ΔΑΒΙΤΙΚΩΣ νῦν οἱ πιστοὶ μελωδοῦμεν, τὰ μεγαλεῖα σου ἀγνῇ
Θεοτόκε, καὶ μετὰ πόθου κράζομεν βοῶντες θερμῶς, ὅτι σὺ παρίστα-
σαι ὡς παντάνασσα Κόρη, ἐκ δεξιῶν πανάχραντε τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ
σου· διὸ μὴ παύσῃ πᾶσι βοηθεῖν. τοῖς ἀνυμνοῦσι τὰ θεῖά σου θαύματα.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀρτίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.
Προκείμενον ἤχος δ'. Μησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.
στίχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε. Εὐαγγέλιον.

Ὁ Ν'. Δόξα, καὶ νῦν. καὶ τὸ ἐκτίμελον, ἤχος β'.
Μέγα καὶ παράδειξον θαῦμα. Ζῆτει εἰς τὴν λιτήν.

ΕΙΤΑ οἱ Κανόνες, καὶ ὁ μὲν πῶτος συντεθεὶς παρὰ τοῦ πνευματικῶτος κυρ
Μελετίου Καλλονᾶ Καθηγουμένου τῆς ἀγκυράνθου ἀγίας Μονῆς, καὶ πρωτοσυγ-
γέλου τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, περιέχει τοὺς ἐξήκοντα
δυνατοὺς κατὰ τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, λέγοντα εἰς τὴν Ὀκτώη-
χον εἰς τὸν πλ. δ'. ἤχον, εἰς τὸν Ὁρθρὸν τῆς τετάρτης, Ὡδὴ θ'.

Ἡ θεία κλῆρη Σολομών, ἣν κυκλοῦσι δυνατοὶ νῦν ἐξήκορτα,
ρήσεις τῆς θείας γραφῆς.

Ὡδὴ ἡ ἀκροστιχίς.
Τῆς ἡμέρας σου καὶ τὸν Παρθένε Μαρία ἀγνή, Μελέτιος Καλ-
λοιᾶς.

Οἱ δὲ ἕτεροι συνετέθησαν παρὰ τοῦ ῥηθέντος Σωφρονίου Κυθηραίων.

Ὡδὴ. α'. ἤχος α'. Ὡδὴν ἐπιτελικὴν
Ἰδοὺ καὶ οἱ δυνατοί. Βάτον.

ΥΜΝΗΣΩΜΕΝ ἅπαντες πίστει καὶ πόθῳ, Μαρίαν τὴν ἄχραντον,
Βάτον ἀκατάφλεκτον, ἣν εἶδε πάλαι Μωσῆς, καὶ ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ
πάντες δοξάζωμεν.
Ῥάβδον.

Μαρία πανάχραντε Θεοκυῆτορ. σὲ Ῥάβδον γινώσκουμεν τὴν Ἀαρ-
νήτιδα, ἐβλάσττας γὰρ σὰρκι, ἀνευ σπορᾶς τὸν Ἰησοῦν, καὶ σὲ δο-
ξάζομεν.
Στάμνον, καὶ Στήλην.

Νομὴν τὴν φερέσβιον πᾶσι παρέχει, ἡ Στάμνος ἡ φέρουσα μάννα,
τὸ οὐράνιον, Στήλη φωτίζουσα φῶς, τὸν Νέον Κόρη Ἰσραὴλ, διὰ σε
δοξάζομεν.

Πλατυτέραν οὐρανῶν, καὶ Θρόνον.

Ο κύριος ἔδειξέ σε Πλατυτέραν, Οὐρανῶν πανάχραντε Θρόνον τε
Χερουβικόν· ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐπανεπαύσατο. διὸ πιστῶς σε δο-
ξάζομεν.

Νεφέλην, καὶ Αὐγὴν μυστικὴν

Νεφέλη ὀλόφωτε σὺ φωτιεῖς μου, τὸν νοῦν τὸν ἐν πάθειν ἡδονῶν
σκοτούμενον· ὡς γὰρ Αὐγὴ μυστικὴ, φέρεις τὸν ἥλιον Χριστὸν μεθ' ὃν
σε δοξάζομεν.
Ἀρασσαί.

Ανάκτων τὸ καύχημα Νύμφη τοῦ Λόγου, Ἀνασσα δεῖξόν με ἀνώ-
τερον, τῶν ἐν ἐμοὶ κραταιῶς βασιλευόντων παθῶν, ἵνα δοξάζω σε.

Ἐτερος Καρὼν, Σωφρονίου Κυθήρων. οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν Μητέρα μέλψωμεν ἀρρήτου λόγου.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὡδὴν ἐπιτελικὴν.

ΤΙΝ θεῖαν παράσχου μοι Λόγε Σοφίαν, ὑμνῆσαι τὴν ἄχραντον,
τὴν ἀρρήτως τετοκυῖαν, σὲ τὸν ζωῆς χορηγόν, ἀνακηρύττειν τε πι-
στοῖς τὰ μεγαλεῖα αὐτῆς.

Ηκούσθη ἐξάίσιον θαῦμα Παρθένου, Παράλυτος ἔρρωται ἐν τοῖς
καθ' ἡμᾶς καιροῖς, καὶ ἤλατο ἀληθῶς, ὥσπερ δορκὰς ὑμνολογῶν τὴν
εὐσπλαγχνίαν αὐτῆς.

Ναῶ νῦν προσέλθετε τῆς Παναμώμου, οἱ νόσοις τρυχόμενοι, καὶ
δεινῶς στερούμενοι, δυνάμεων φυσικῶν, ὅπως ὑγίαν ποθητὴν λάβετε
πάντων κακῶν.

Μητέρα πανάσπilon γεγεννηκυῖαν, Υἱὸν Θεοῦ ἀναρχον, εὐφημοῦν-
τες ἄσωμεν, τῶν χαρισμάτων πηγὴν· ῥέει γὰρ ῥεῖθρα μυστικῶς πᾶσι
τὴν ἴασιν.

Ἐτερος Καρὼν τοῦ αὐτοῦ, ἡχος β'. *Εν βοθρῷ κατέστρωσέ ποτε*

Τὴν ἀγλὴν καθάρισεν ἀγνή, τοῦ νοός μου Δέσποινα, καὶ καταλάμπρυνον νῦν τὴν σκοτούμαιναν, καὶ τὸν ζόφον τῆς καρδίας μου, σὺ διδούσά μου λόγον, ἢ τὸν λόγον τετοκυῖα. ἵνα ἐν αἰνέσει χαίρων σου ὑμνήσω τὰ θαυμάσια.

Η ἀγία τετακυῖα Θεὸν πάντων ἀγιώτατον, σὺ καθοδήγησον Κόρη τὸν λόγον μου, καὶ τὴν γλῶτταν κίνησον, μεγαλύνει εὐφροσύνως τὰ θαύματα, καὶ δοξολογῆται μόνῃ σε, τὴν Δέσποιναν τοῦ σύμπαντος.

Θεομαστός καὶ λίαν εὐκλεής, δέδεικται Πανάχραντε, τῶν Μυρτιδίων ὁ πάνσεπτος οἶκός σου, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα· ἐν αὐτῷ καὶ γὰρ πᾶσι τοῖς προσπελίζουσι, βρύεις ἱαμάτων ἄρθωνα χαρίσματα Θεόνυμφε.

Ολοφύχως ἤχθημεν πρὸς σέ, πάντες μετὰ πίστεως, τοῦ ἀνυμῆσαι τὰ θεία θαυμάσια, καὶ τὰ μεγαλεῖά σου. διὸ ἄχραντε Θεοτόκε πᾶσιν ἡμῖν, δώρησαι πταισμάτων καὶ πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

*Καταβασία, Ἀροῖξω τὸ στόμα μου.
Ὡδή, γ'. Αἴθωρ δι' ἀπεδοχμασάρ.*

Χαράν, καὶ σωτηρίαν

ΔΕΥΤΕ πάντες εὐρημήσωμεν, τὴν Χαράν τοῦ Κόσμου, ὅτι σωτηρία πᾶσιν ἐπεφάνη, τοῖς πάλαι αἰχμαλώτοις ἀλόγοις ἐν πάθει, καὶ τὴν ἀπάθειαν διδούσα, ἅπαντας πιστοὺς ἐστερέωσε.

Παρθένον.

Παρθενικὸν ἀπάνθισμα, τὸ τῆς παρθενίας καύχημα καὶ κλέος, καὶ Μητέρων δόξα· σὺ γὰρ τῆς Παρθενίας τὰ κλεῖθρα πεφύλαξαι, Χριστὸς ἐκ σοῦ Κόρη τεχθεὶς, ἅπαντας πιστοὺς ἐστερέωσε.

Παράδεισον, Λιμένα.

Σὺ εἰ λογικὸς Παράδεισος, πάντες σὲ ὑμνοῦμεν, Λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ κλυδονιζομένων, Θαλάσσης κυμαίνουσας τοῦ βίου πλωτῆρων τε σώσον Παρθένε τῶν δεινῶν, ἅπαντας πιστοὺς καὶ στερέωσον.

Σκηνήν.

Ολος οὐρανὸθεν ἤλυθεν ὁ λόγος τοῖς κάτω, καὶ Σκηνὴν ἀγίαν καὶ καθαρὰν εὐρών σε, ὅπως ἐν σοὶ Παρθένε ἀρρήτως κατώκησεν, οὐδόλως τῶν ἄνωθεν ἀπών. σῶσάν με διὸ καὶ στερέωσον.

Κλίμακα.

Εἶδεν Ἰακώβ σε Κλίμακα, οὐρανοῦ Παρθένε, δι' ἧς καὶ κατέβη ὁ Θεὸς τῶν ὅλων, καὶ σάρκα τὴν βροτείαν ἀρρήτως προσείληψε, καὶ καθηγίασεν αὐτήν, καὶ τῷ Πατρὶ φίλην κατέστησε.

Κολυμβήθραν.

Καθάρσιν ψυχῆς καὶ σώματος, δὸς ἡμεῖς Παρθένε. σὺ γὰρ ἐκκαθαίρεις μολυσμοὺς πταισμάτων, ὅτι Κολυμβήθρα σωτήριος δείκνυσαι, δι' ἧς σωζόμεθα πιστοί, καὶ Σωτηρία στερεούμεθα.

Ὁ αὐτός. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

ΝΥΝ ἐπληρώθη ῥύσις λέγουσα, Ἰσαίου τότε ὡς ἔλαφος, γλώτῃς ἀλείται. ἰδοὺ γὰρ Παράλυτον ὡς ἔοικε, σφυρὰ διελύθησαν. ὧτως, θαύμα παράδοξον.

Τὴν πρὸ τοῦ τόκου Θεονύμφετον, ἐν δ' αὐτῷ τῷ τόκῳ πανάφθορον, καὶ μετὰ τόκον ἀληθῶς, Ἀειπάρθενον ἅπαντες, ἀνυμνήσωμεν βοῶντες, χαίρε κόσμου διάσωμα.

Εὖα τὸ πρὶν κατάρως γέγονε, καὶ φθορᾶς αἰτία τοῖς ἅπασιν, σὺ δὲ Παρθένε τηλαυγῶς, εὐλογίας καὶ χάριτος, πέλαγός τε ἱαμάτων, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος,

Πῆσεις σε κλίνην Σολομόντειον, δυνατῶν κυκλοῦντων σε Πάναντε, ἀνακηρύττουσι φαιδρῶς, ἐξ ἧς πᾶς προσερχόμενος, μετὰ πίστεως λαμβάνει, αἰτημάτων τὰ ἔπαθλα.

Ἄλλος. Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ

ΕΥΧΟΜΕΝΟΣ ἐν πνεύματι καὶ καρδίᾳ, ὁρῶν αὐτὸν τελείως ἰατρευθέντα, Παράλυτος ὑπάρχων πρὶν ὁ σὸς δοῦλος, ἀγνή ἐδόξαζε, τὰ μεγαλεῖα σου. σὺ μου εἰ βνήθεια κράζων Πανάχραντε.

Ο πλεῖστος ὄχλος Κόρη τῶν Κυθηραίων, συνήχη μετὰ πόθου ἐν τῷ Ναῷ σου, ὑμῶν καὶ μεγαλύνων ἀκαταπαύστως, τὴν θαυματουργήσιν, ὅτι συνέσπριγγας τὸν ποτὲ παράλυτον, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Μεγάλως ἐδοξάσθη ὁ Θεὸς οἶκος, ὁ σὸς Θεοκυῆτορ τῶν Μυρτιδίων, ἐν ταύτῃ σου τῇ νήτῳ τῶν Κυθηραίων, ἐν κόσμῳ δὲ παντὶ μακαριοῦσί σε· ἐν αὐτῷ γὰρ ἤγειρας τὸν Παράλυτον.

Καλῶς προσηνύθης ἡ κολυμβήθρα, προδατική ἢ πάλαι τῶν ἱαμάτων· πηγὴ γὰρ ἀνεδείχθης ὥσπερ ἐκείνη. ἤγειρε παράλυτον καὶ σὺ πανάχραντε, σήμερον ἰάτρευσας νέον παράλυτον.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνοῦ λόγους.

Κάθισμα, ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΚΑΤΕΠΛΑΓΗ εὐλαβῶς τῶν Κυθηραίων ὁ λαός, καὶ ἐλάβανεν εἰς νοῦν, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, πηγὴν σε εἶναι Θεόνυμφε καὶ Παρθένε, ἀνάνδρον. Παρθένον, καὶ πανέντιμον, πύλην κεκλεισμένην Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἱερὸν παλάτιον τοῦ Λόγου, καὶ πλάστου Πατρὸς τοῦ ὑψί-

σου, τοῦ γεννηθέντος σπέρματος δίχα, ἐκ τῆς νηδύος σου τῆς θεο-
παίδος.

Δόξα, καὶ νῦν. ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΜΑΡΙΑ καθαρὸν, τοῦ Σωτῆρος δοχεῖον, καὶ πάντων τῶν πιστῶν
καύχημά τε τὸ θεῖον, συμφώνως γεραίρομεν, εὐφημοῦντες τὴν δόξαν
σου. σὺ γὰρ πέφνηας τῶν ἀσθενούντων ἡ ῥῶς. σὺ δὲ γέγονας ἀμαρ-
τωλῶν Σωτηρία, καὶ πάντων βοήθεια.

Ὡδὴ δ΄. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

Ἀστέρα.

ΑΝΕΤΕΙΛΑΝ ἐν κόσμῳ λαμπρότατος Ἀστὴρ, ἡ Παρθένος Μαριάμ,
εμφάνουσα πιστοῖς, δικαιοσύνης τὸν ἥλιον Χριστὸν δεσπότην, καὶ κα-
ταυγάζουσα πόθῳ πάντας κρυγάζειν. δόξα σοι ἄγνη Θεοδόξαστε.

Λυχνίαν, Ὁδηγόν.

Ιδοὺ πάντες σε ἐγνωμεν, Λυχνίαν φωτεινὴν, τὴν τὸ φῶς ἀστρά-
πτουσαν τὸ θεῖον τοῖς πιστοῖς, καὶ ὁδηγὸς Σωτηρίας σὺ ἄγνη ὑπάρ-
χεις. διὸ πρὸς φῶς ὁδήγησον καὶ ἐμοὶ κράζειν, δόξα σοι ἄγνη Θεο-
δόξαστε.

Νεφέλην ὁμβροτόκον.

Νεφέλην ὁμβροτόκον σὲ εἶδε Γεδεὼν, τὸν ὄμβρον τῆς χάριτος κα-
τέργουσα Χριστὸν. ὁμῆρτον οὖν τὴν καρδίαν μου ἐξηραμένην, καὶ σω-
τηρίαν δρόσισόν με τοῦ βροχῆ σοι, δόξα σοι ἄγνη Θεοδόξαστε.

Ὅρος κατάσκιον.

Ὅρος τὸ κατάσκιον θ' εἶδεν Ἀβρααμ, σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα μη-
τρόθεν ἄγνη. ἐσκιασμένη τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ. σκέπασον οὖν με τῇ
σῇ χάριτι βροχῆ σοι, δόξα σοι ἄγνη Θεοδόξαστε.

Ναὸν Θεοῦ.

Ναὸν ἡγιασμένον κηρύττομεν ἄγνη, ἐν ᾧ σαρκὶ κατώκισεν ὁ ὕψι-
στος Θεός, συνομιλήσας ἀνθρώποις, διὸ Παρθένε, ναὸν αὐτοῦ καὶ ποιη-
σον ἵνα κράζω, δόξα σοι ἄγνη Θεοδόξαστε.

Πύλην.

Πύλην σε κεκλεισμένην εἶδεν Ἰεζεκιήλ, δι' ἧς διήλθε Χριστὸς καὶ
ᾤφθη ἐν σαρκὶ, ἐσπραγισμένην φυλάξας σε αὔθις Κόρη. διὸ καὶ Πύλην
γεραίρομεν Σωτηρίας. δόξα σοι ἄγνη Θεοδόξαστε.

Ὁ αὐτός. Ἐν Πνεύματι προβλέπων.

ΑΚΟΥΣΩΜΕΝ Προφήτου βρώντος ὃ πιστοί, δόξα πᾶσα ἔσωθεν
αὐτῆς τῆς θυγατρὸς, τοῦ Βασιλέως καὶ μόνου δυνάστου. αὐτὸς γὰρ
ταύτην τῆς φύσεως ἀνωτέραν, καὶ ἁγιωτέραν εἰργάσατο.

Ναὸς τῶν Μυρτιδίων ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, συγκαλεῖται σήμερον
πάντερον προστιθεῖς, τὴν παιδαίαν πάντων τῶν χαρισμάτων, ψυ-
χῆς ὁμοῦ τε καὶ σώματος· δεῦτε, πάντες πνευματικῶς κατατρύ-
φήσωμεν.

Μεγάλων χαρισμάτων βυθὸν σε ἀληθῶς, Χριστὸς ἐποίησατο γενέ-
μενος ἐκ σοῦ, ἄνθρωπος φύσει τέλειος, οὐ δοκῇ. διὸ πάντες ὁρθό-
δως ὁμολογοῦμεν, Κυρίως Θεοτόκον καὶ Δέσποιναν.

Εχουσα παρρησίαν θρόνου τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Θεομήτορ ἄχραντε δυσώ-
πησον καὶ νῦν, τοῦ λυτρωθῆναι παγίδων τοῦ διαβόλου, ἡμᾶς τοὺς πό-
θῳ τὰ σὰ ὑμνοῦντας μεγαλεῖα, καὶ δοξολογοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ἄλλος. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

ΗΓΑΛΛΕΤΟ, εὐφροσύνως πιστῶς ὁ Θεόδωρος, ὁ πρῶτος Παράλυ-
τος, ὅλον ὄρων ἀξιούμενον, ἑαυτὸν τῆς χάριτος, καὶ δωρεᾶς τῆς θείας,
ὑμνολογῶν τὴν εὐσπλαγγνίαν σου.

Τὸ θαῦμά σου καταπλήττει πιστῶν τὴν διάνοιαν, Θεομήτορ
ἄχραντε. διὸ τὴν θεῖαν Εἰκόνα σου, πόθῳ ἀσπαζόμενοι. σὲ μεγαλύ-
νομεν, ταύτην προσκυνοῦντες ἐκάστοτε.

Ως φύλακα βοηθὸν καὶ ἐπικουρον ἄχραντε, πάντες σε κεκτήμεθα,
παντοίαις ἐν περιστάσεσι, καὶ νῦν σοὶ προσπίπτοντες, ἐπικαλούμεθα,
μὴ παρίδῃς ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Ανύμφευτε ἡ Θεὸν σωματούμενον τετοκυῖα, σῶσόν με Παράλυτον,
γεγεννημένον τοῖς πταίσμασι, καὶ τῶν μωλώπων ἱαῖν, ψυχῆς καὶ
σώματος, ὡς συμπαθεστάτῃ μοι δώρησαι.

Καταβασία. Τὴν ἀνιχνεύσαστον.

Ὡδὴ, ε΄. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Μητέρα Θεοῦ.

ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΝ πανάχραντον Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πάντες οἱ πιστοὶ
σὲ πόθῳ δοξάζομεν, καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον σου. χαῖρε Μήτηρ Κυ-
ρίου, χαῖρε δεδοξασμένη.

Θαῦμα μέγα.

Ρητρεύειν οὐ δύναται γλῶττα οὐδενός, βρότειος ἄγνη τὸ μέγι-
στον θαῦμά σου. τὸν ὑψιμέδοντα γὰρ τέτοκας, τὸν δόντα Σωτηρίαν
πᾶσι τοῖς σὲ τιμῶσι.

Θεμέλιον, Ὁχημα.

Θέμεθλον τῆς πίστεως καὶ Ὁχημα μυστικόν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βα-
σιλεὺς ἀνεπαύσατο, καὶ τὴν ἡμῶν πίστιν ἐστερέωσε, κηρύττομεν σε
πάντες ὑπερευλογημένη.

Ἐλπίδα.

Ελπίς καὶ καταφύγιον ἀπάντων τῶν εὐσεβῶν, πέφυκας Παρθένη ἀγνή Θεοδόξαστε. διὸ καὶ βοῶ σοι ὁ πανάσωτος, σῶσόν με Κόρη σῶσον, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Λουτήρα.

Νοός μου τὴν κατήφειαν ἐκδιώξον ἀγνή, ἀπόπλυνον τὸν ῥύπον τῆς συνειδήσεως· σὺ γὰρ Λουτήρ ὑπάρχεις σωτήριος. ὦ γλυκυτάτη Κόρη, σῶσόν με τὸν σὸν δοῦλον.

Δοχεῖον.

Εὐλογημένη πάνανγε Δοχεῖον καθαρὸν, τοῦ πᾶσαν ἐν δρακί τὴν κτίσιν κατέχοντος, δοχεῖον καὶ τῆς αὐτοῦ χάριτος, ἔργασαι τὸν σὸν δοῦλον, ὦ Γλυκυτάτη Κόρη.

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός. Τὴν σὴν εἰρήνην.

ΑΓΧΝΙΑΝ σε γινώσκωμεν Μαρία σεμνή, μετὰ λαμπαδίων χρυσῇ τὴν ἐπτάρωτον· σοὶ γὰρ ἡ χάρις ἐπεσχίασε, Πνεύματος μυστηρίων ἐπτάκτινος καὶ θεία.

Ψεκάδα τὴν οὐράνιον ἐδέξω ἐν γαστρὶ, ἐπελευθεύει θείου Πνεύματος παρὰ Πατρός. καὶ σὰρξ ὁ Λόγος ἐχρημάτισε, καθ' ἡμᾶς ἀνευ ῥύπου, Παρθενομήτορ Κόρη.

Μέγα τὸ μυστήριον τοῦ τόκου σου ἀγνή, ὄντως ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον. Θεὸς ἀνθρώποις πεφανέρωται, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἀτρέπτως ἀσυγχύτως.

Μυστήριον ἀνώτερον τῶν τοῦ Θεοῦ, τεραστίων πάντων ἐν σοὶ πεφανέρωται. ὁ γὰρ ἐκ Πατρὸς Υἱὸς ἀμήτωρ, νῦν ἐκ σοῦ ἀπάτωρ γεννᾶται κατὰ σάρκα.

Ἄλλος. Μεσίτης Θεοῦ.

ΡΗΜΑΤΩΝ φωνῶν, καὶ τῶν δακρύων δέσποινα ὑπήκουσας, τοῦ παρακαλοῦντός σε, πίστει καὶ πόθῳ Παραλύτου ποτὲ, καὶ ταχέως τὴν ῥῶσιν αὐτῷ τελείως ἐνείμας.

Ιδὼν ὁ λαὸς ὁ τῶν Κυθέρων Πάνανγε τὸ μέγιστον, τῆς θαυματουργίας σου, πάντες τῷ Ναῷ σου νῦν προστρέχοντες. εὐχαρίστως ἐν πίστει συμφώνως σε δοξάζουσιν.

Αγάλλεται νῦν, καὶ χορεύει μυστικῶς ἅπαν τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν Πανάχραντε, ἐν τῇ πανευφύμῳ πανηγύρει σου, τῆς σῆς μνήμης τιμῶντες τὴν τεσσαρακονθήμερον.

Αντρεῖται πατρῶν ἀναγκῶν καὶ πειρασμῶν ἡ Νῆσος Δέσποινα,

ἔχουσα προστάτιν σε ἀβρωγὸν καὶ φύλακα καὶ πρόμαχον, καὶ γειράει διό σου, λαμπρῶς τὴν ἐπιείκειαν.

Καταβασία, Ἐξέστη τὰ σύμματα.

Ὡδή, σ'. Τὸν Προφήτην Ἰωάν.

Καθέδραν.

ΜΑΚΑΡΙΖΩ ΣΕ ἀγνή, τὴν Καθέδραν τοῦ Θεοῦ, ἣν ἡγίασεν αὐτὴς, καὶ καθήσας ἐπὶ σέ, παρέχεται τὴν σωτηρίαν τοῖς σε δοξάζουσι.

Καταφύγιον.

Ασμασι μελωδικοῖς, ἀνυμνοῦμέν σε λαμπρῶς, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ Καταφύγιον τερπνόν, ἀπάντων γὰρ, πιστῶν ὑπάρχεις τῶν δοξαζόντων σε.

Πηγὴν.

Ρητορεῦσαι ἀπονεῖ, πᾶσα γλῶσσα εὐπρεπῆς, μεγαλειά σου ἀγνή· σὺ γὰρ πέφυκας ἡμῖν, Πηγὴ ζωῆς, καὶ σωτηρίας τοῖς σε δοξάζουσι.

Τράπεζαν.

Ιδοὺ τέθηκεν ἡμῖν, ὁ τῆς κτίσεως Σωτὴρ, τὴν Μητέρα ἑαυτοῦ, Τράπεζαν ὡς μυστικὴν, ἐκτρέφουσαν, τῷ θείῳ ἄρτῳ τοὺς προσιώντας πιστῶς.

Κρατῆρα.

Ανυμνοῦμεν εὐσεβῶς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὸν Κρατῆρα τῆς ζωῆς, τὸν προχέοντα ἡμῖν, τὰ νάματα τῆς Σωτηρίας· ἣν προσκυνήσωμεν.

Μεσίτριαν.

Μεσιτείαν τῶν πιστῶν ἐγνωμεν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πανάχραντον ἀγνήν. ἣν καὶ προβαλλόμεθα, πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ αὐτὸς εἰρμός. Τὸν Προφήτην

ΕΟΡΤΑΣΩΜΕΝ πιστοί, ἐορτὴν πάντως καὶ νῦν, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, Βασιλείσσης τοῦ παντός· ἰδῶμεν γὰρ τὸν παρειμένον συνορτάζοντα.

Νίκην ἐσχίχας σεμνή κατὰ νόσων φθαρτικῶν, ὡς τοῦ μόνου ἱατροῦ, τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν, ὑπάρχουσα, Μήτηρ καὶ παῖς. ὦ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Απελύθησαν σφυρά, παραλύτου ἐκ Μητρὸς, τοῦ ἰάσαντος φρικτῶς, παρειμένους ῥήμασι. δυνάμεις γὰρ Υἱοῦ τυγχάνει τῇ ἐξουσίᾳ Μητρὸς.

Ρητορεῦει ἐμφανῶς, ὁ γραμμάτων ἄπειρος, καὶ κηρύττει ἅπασιν μεγαλεῖα τῆς Μητρὸς, ἐξάίσια τῆς Θεοτόκου λαβὼν τὴν ἱσίν.

Ἄλλοι. Εἰς ἀβύσσῳ πταισμάτων

ΣΩΤΗΡΙΑΣ σφραγίς Κόρη πέφυκας, Μῆτερ Ἀειπάρθενε τοῖς προσπελάζουσιν, ἀγνή τῷ θεῷ οἴκῳ σου, καὶ τιμῶσι πιστῶς τὴν Εἰκόνα σου.

Η Μόνη γέγονας Κόρη ἀντίληψις. ταύτης σου τῆς Νήσου Θεὸν ὡς γεννήσασα, καὶ ἀνομβρίας ἔλυσας, τὸν αὐχμὸν, καὶ τὴν γῆν κατεδρόσισας.

Ανηγέρθη δὲ πάνσεπτος οἶκός σου, πάντα γινε Θεόνυμφε παρὰ τῶν δούλων σου, καὶ ἐν αὐτῷ κατόκησας, καὶ πηγὰς ἀναβλύζεις ἰάσεων.

Λύτρωσόν με Παρθένη τὸν δειλαιὸν, πάσης περιστάσεως καὶ κατακρίσεως, ἐχθρῶν ἐπεμβαινόντων μοι, καὶ κολάσεως ῥῦσαι τὸν δούλόν σου.

Καταβολή. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοτάκιον, ἤχος π.λ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ Θεοτόκῳ οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, ὡς χορηγούσῃ τοῖς πιστοῖς πᾶσιν ἰάματα, ἀναμέλποντες ἐφύμνια μετὰ πόθου, ἀλλ' ὡς ἡγεῖρας παράλυτον Θεόνυμφε, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ῥῦσαι περιστάσεως, τοὺς σοὶ κρίζοντας. χαῖρε δόξα παγκόσμιος.

Ὁ Οἶκος.

ΑΓΓΕΛΟΙ ἀοράτως, καὶ βροτῶν πᾶσα φύσις, συμφώνως ἀνυμνήσωμεν πάντες, τὴν πανθαύμαστον Θεοτόκον ἀγνήν. πολλῶν γὰρ θαυμάτων αὐτουργὸς πέφυκε. καὶ ταύτην χαρμοσύνως εὐφημήσωμεν, πιστῶς βοῶντες.

Χαῖρε Παρθένη Μῆτερ Κυρίου.

Χαῖρε ἀρχὴ Μυστηρίου Θείου.

Χαῖρε ἀνομβρίας αὐχμὸν καταπαύουσα.

Χαῖρε ἐναντίους ἐχθροὺς καταθραύουσα.

Χαῖρε ὅτι τὸν παράλυτον καθυγείωσας λαμπρῶς.

Χαῖρε, ὅτι τῶν προσφύγων σου προστατεύεις ἐναργῶς.

Χαῖρε, ὅτι τῶν Κιθραιῶν πέλις καύχημα πάντων.

Χαῖρε πάντος τοῦ κόσμου ὑπερμέγιστον θάμβος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐπέλαμψε.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ λύπη κατέπαυσε.

Χαῖρε ἀγνή ἀσθενῶν ἰατρεία.

Χαῖρε πάντων τῶν Πιστῶν Σωτηρία.

Χαῖρε δόξα παγκόσμιος.

Τῇ ΚΔ'. τοῦ Σεπτεμβρίου Μηνός, ποιῶμεν ἐνθύμνοι τοῦ θαύματος τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῶν Μυρτιδίων ἐν τῇ Νήσῳ Κυθήρων, ὅτε τὸν Παράλυτον ἡγεῖρε.

*Στίχ. Τέρας νεουργῶν εὐλογῶ τῆς Παρθένου
Ἐσφιγξε καὶ γὰρ νῦν μέλη παρεμένα.*

Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτῃ ἔρρωται Παράλυτος.

ΕΥΓΙΣΚΟΜΕΝΟΣ εἰς ταύτην τὴν νῆσον τῶν Κυθήρων ἕνας ἐρημότοπος, λεγόμενος Μυρτιδία, (ἦτον ὅλος δατωμένος ἀπὸ μυρτιάς, καὶ ἀκατοίκητος, μόνον τὰ ζῶα τῶν ἀγροίκων ἐκεῖ ἐβόσκαν,) ἔπραττεν ἐκεῖ κάποιος εὐλαβὴς Χριστιανός· καὶ αὐτὸς ὁδηγῆθεις ἀπὸ κάποιαν θεωρίαν ὅπου εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ἔχωντας περισσὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν κυρίαν Θεοτόκον, ἐπήγγινε συχνότερα εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· καὶ στέκωντας ἐκεῖ, στοχαζόμενος τοῦ τόπου τὴν ἀγιοσύνην, ἤκουσε φωνὴν ἀοράτως ὅπου τοῦ ἔλεγεν. ἂν μὲ γυρεύσῃς ἐδῶ σιμὰ εὐρίσκεις τὴν εἰκόνα μου, καὶ εἶναι καιρὸς ὅπου ἦλθα, καὶ εὐρίσκειαι ἐδῶ, διὰ νὰ δώσω βοήθειαν ἐτούτου τοῦ τόπου. Ἀκούωντας δὲ τὴν φωνὴν ὁ εὐλαβὴς ἐκεῖνος Χριστιανός, καὶ στρεφόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν τάχα νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι ὅπου ὤμιλησε, καὶ μὴ θεωρῶντας τινά, ἔμεινε περίφοβος. καὶ κίνωντας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἶπε· Κύριε Κύριε Χριστέ βοήθει μοι. καὶ σὺ Κυρία μου καὶ Δέσποινα ὅπου ἔχεις πολλὴν τὴν παρρησίαν πρὸς τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, μὴ ἀργήσῃς νὰ μοῦ φανερώσῃς, ἂν εἶναι τὸ θέλημά σου, τὴν φωνὴν ταύτην ὅπου ἤκουσα, τί εἶναι. Καὶ θαρρῶντας πῶς ἡ φωνὴ αὕτη ἦτον διὰ καλόν, παραμερίζοντας ὀλίγον ὥσάν νὰ ἐγύρευε τὸ ποθεύμενον, θεωρεῖσά με εἰς μίαν μυρτιάν μίαν Εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Εὐθὺς ὅπου τὴν εἶδεν, ἔλαβε μεγάλην χαρὰν, καὶ ἐγνώρισε, πῶς ἡ φωνὴ ὅπου ἤκουσε ἦτον ἀπὸ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τὸν ὁδήγησεν ἐκεῖ διὰ νὰ εὕρῃ αὐτὴν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα. Ἐπεσε λοιπὸν καὶ τὴν ἐπροσκύνησε, καὶ μετὰ δακρύων καὶ εὐχαριστιῶν τὴν ὑπάσθη. ἡσθάνετο δὲ πολλὴν εὐωδίαν θυμιαμάτων εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Εὐθὺς λοιπὸν βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Θεομητορικὴν δύναμιν, ἄρχισε καὶ ἔκοπτε τὸ δάσος. καὶ καθάρισας τὸν τόπον ἐκεῖνον κατὰ τὸ δυνατόν του, ἔκτισεν ἐκεῖ μικρὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν ῥηθείσαν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ τὴν ἐπωνόμασε Μυρτιδιότισσαν, ὥσάν ὅπου τὴν εὗρεν εἰς ταῖς μυρτιάς· καὶ ἔτι ὁ τόπος ἐκεῖνος μέχρι τῆς σήμερον λέγεται μυρτιδία, διὰ

τὴν ἀφορμὴν τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου δάσους. Ἐκαμε δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ κελλίον, καὶ γενόμενος μοναχὸς ἐκατοίκησεν ἐκεῖ, λατρεύωντας μετὰ πάσης εὐλαβείας πάντοτε αὐτὴν τὴν ἁγίαν καὶ θαυμαστὴν εἰκόνα. Ἀπὸ ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἐκαθάρισε τὸ μυρτερόν ἐκεῖνο δάσος, ἐπλάτυνεν ἡ φήμη, καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐπροστρέχασιν συνεχῶς μετὰ πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς προσκύνησιν τῆς ἱερᾶς αὐτῆς εἰκόνος, καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμιν εἰς ὅσους ἐπρόστρεξαν μετὰ εὐλάβειαν καὶ πίστιν, εἰς τὸσον ὅπου ἐξαπλώθη ἡ δόξα τῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ, ἔμεινεν ὕστερα κάποιος μοναχὸς εὐλαβὴς Λεόντιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἠῤῥῆσε τὸν αὐτὸν ναόν, καὶ τὰ κελλία, καὶ ἐκατάστησε Μοναστήριον.

Κάποιος εὐλαβὴς ἀπὸ τοῦς χωρικοὺς ὀνομαζόμενος Θεόδωρος Κουμπανιός, ἔχοντας ξεχωριστὴν εὐλάβειαν εἰς αὐτὴν τὴν ἁγιοτάτην καὶ θαυμασιωτάτην εἰκόνα, ἔξω ἀπὸ ταῖς ἄλλαις λειτουργίαις, καὶ πανηγύρεσι ὅπου ἔκανεν εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον, εἶχε συνήθειαν, καὶ ἐπερνεν ὅλους τοὺς συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ ἐπήγγεινεν ὕστερα ἀπὸ τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου σαράντα ἡμέρας, ὅπου εἶναι ἡ ΚΑ. τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ ἔκαναν μετὰ εὐλάβειαν λειτουργίαν, καὶ μεγάλην πανήγυριν ἐκεῖ. καὶ ἀπὸ τότε ἐσυνήθισθη ἡ αὐτὴ ἑορτὴ, νὰ γίνεσθαι καὶ εἰς ὅλην τὴν Νῆσον.

Ἦτογε μετὰ καιρὸν, καὶ σφοδρῶς ἀσθενήσας ὁ αὐτὸς Θεόδωρος ἐκατεστάθη Πικρὰλυτος, καὶ ἐκατέκειτο εἰς τὸν κράββατον χρόνους πολλούς. ἀρχαλὰ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν καιρὸν διὰ τὴν δεινὴν αὐτοῦ ἀσθένειαν δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν συνηθισμένην του ἑορτὴν, ἐπεμπεν ὅμως πάντοτε τὰ παῖδιά του, καὶ τοὺς συγγενεῖς του. καὶ ἔκαναν εὐλαβῶς τὴν πανήγυριν μετὰ ἐλεημοσύνην πλουσιοπάροχον εἰς τὸ Μοναστήριον. Ἡ πίστις αὐτοῦ καὶ ἡ εὐλάβεια δὲν ὀλιγόστουσε ποτὲ, μόνον καὶ μακρόθεν ἀπὸ τὴν κλίνην του μετὰ δακρύων προσευχόμενος ἔλεγε, Κυρία μου Μυρτιδιώτισσα, ἐλεήσου καὶ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλόν, ἐσὺ ὅπου εἶσαι ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ καταφυγὴ καὶ ἐπίσκεψις ἐκείνων ὅπου σὲ ἐπικαλοῦνται, ἡ σκέπη καὶ προστασία, ἐκείνων ὅπου σὲ παρακαλοῦσι, βοήθησον καὶ μοὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἀναξίῳ δούλῳ σου, καὶ ἀξιώσόν με τῆς ποθυμένης ὑγείας, νὰ ἔλθω σωματικῶς καὶ τὸν ἐρχόμενον χρόνον πρὶν τελειώσῃ ἡ ζωὴ μου, νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα. Ταῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα λόγια εὐλαβείας ἔλεγε μετὰ δακρύων ὁ αὐτὸς Θεόδωρος καθὲς χρόνον καὶ πάντοτε ἐδόξαζε, καὶ ἔκαμε τὴν ἑορτὴν κατὰ τὴν συνήθειαν. Μετὰ δὲ χρόνους ὅπου ἦτον ἔτι πικρὰλυτος, φθάνοντας ὁ καιρὸς τῆς

συνηθισμένης ἑορτῆς, ἀφ' οὗ ἐγένετο ἡ χρειάζουμένη ἐτοιμασία νὰ κινήσῃ ὅλοι, κράζει ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὰ παῖδιά του, καὶ λέγει τῶν κλαίωντας. Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, φίλοι καὶ συγγενεῖς, ἐγὼ βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τούτην τὴν πολυχρόνιον, καὶ πολυπόνον παραλύσιν, καὶ τρόπος ἱατρείας δὲν εὐρίσκεται εἰς ἐμένα. λοιπὸν παρακαλῶ σας νὰ ἐτοιμάσεται κράββατον διὰ νὰ με ἀσπώσετε νὰ με πάρετε, καὶ με τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ ἰδῶ, καὶ νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς κυρίας μου τῆς Μυρτιδιώτισσας, ἵσως κάμῃ εὐσπλαγχνίαν καὶ εἰς ἐμένα τὸν ἄθλιον, καθὼς κάνει εἰς ὅλους ὅπου τὴν ἐπικαλοῦνται. Αὐτοὶ δὲ ἀκούοντες τέτοια λυπηρὰ λόγια, πίστεως εὐλαβείας καὶ κατανύξεως γέμοντα, ἠτοίμασαν τὸν κράββατον, καὶ τὸν ἐπῆραν ὑπὸ τεσσάρων αἰρόμενον, καὶ φέρνοντές τον εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν τῶν Μυρτιδιῶν, τὸν ἔθεσαν καθὼς ἐζήτησεν ἐμπροσθεν τῆς σεβασμίας εἰκόνος. Φθάσας ἐκεῖ, εὐθὺς ἀσπώνοντας τὰ ὀμμάτια του πρὸς τὴν Θεοτόκον, εὐλαβῶς κλαίωντας ἔλεγε. Κυρία μου καὶ Δέσποινα, Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐσὺ εἶσαι ἡ προσητευμένη Κόρη, ὅπου ἐγέννησας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν μονογενῆ Υἱόν, καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, καὶ Ἀειπάρθενος ἔμεινας, καὶ ἔλαβες πόσῃ χάριν, ὅπου ἔγινες Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, τὸν ὁποῖον κρατῶντας ὡς βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἔχεις πόσῃ ἐξουσίαν καὶ τὸ θέλειν, καὶ τὸ δύνασθαι, νὰ δίδῃς κάθε χάριν ὅπου σοὶ ζητήσῃ, ὥσάν ὅπου ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν αἰτίαν πασῶν τῶν χαρίτων. Ἐσὺ λοιπὸν ὅπου εἶσαι ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, τῶν ὀρφανῶν ἡ προστασία, τῶν ἀσθενῶν ἡ ἱατρεία, τῶν θλιβομένων ἡ παρηγορία, τῶν κινδυνεύοντων ἡ Σωτηρία, κάμε ἔλεος καὶ εἰς ἐμένα, μεσίτευσαι εἰς τὸν πολυεὐσπλαγχνον μονογενῆ σου Υἱόν, νὰ ἐλεήσῃ ἐμένα τὸν ἁμαρτωλόν, καὶ καθὼς πολλοὺς ἀσθενεῖς ἰάτρευσε, πολλοὺς νεκροὺς ἀνέστησε, καὶ παραλύτους ἀνώρθωσε μόνον μετὰ τὸν θεῖκόν σου λόγον, ὅταν ἦτον εἰς τὸν κόσμον, οὕτως νὰ κάμῃ καὶ εἰς ἐμένα τὸν ταπεινόν. Σήμερον ὅπου πανηγυρίζομεν οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴν τεσσαρακονθήμερον ἐνθύμησιν τῆς ἁγίας σου κοιμήσεως, δεῖξαι τὰ ἔλεός σου, δεῖξαι τὴν δυναστείαν σου εἰς ἐμένα, καθὼς καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς ἐδείξες εἰς τούτην τὴν ἁγίαν ἡμέραν, πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν δεσπότου, μή μου παρίδῃς τὰ δάκρυα μή μου παραβλέψῃς τοὺς στεναγμούς, σπλαγχνίσθητι τὸ βάρος τῆς μακρᾶς μου ἀσθενείας, τοὺς μεγάλους καὶ ἀνυπομονήτους πόνους, μὴ κωλύσῃς τὰ ἀπὸ νεότητός μου ἁμαρτήματα τὴν ἀπειρόν σου ἀγαθότητα, ἀλλὰ χάριστάι μοι τὴν ζητούμενην καὶ ποθυμένην ὑγείαν. Οἱ συνκρησθέντες ἀκούοντες

τέτοια παρακαλεστικά λόγια όπου μετὰ δακρύων ἔλεγεν ὁ παράλυτος Θεόδωρος, ὅλοι ἐκλαυσαν καὶ ἐπαρακαλοῦσαν διὰ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἱεροεῖς καὶ Λαϊκοὶ ἔψαλλον τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ, καὶ τοῦ Ὁρθροῦ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καὶ ψάλλοντες τὸν κανόνα εἰς τὸν Ὁρθρον, εὐγῆκεν ἓνας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ κάποιαν ἀνάγκην, καὶ γυρίζοντας μετὰ βίας εἶπεν εἰς ἐκείνους ὅπου ἦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἡξεύρετε ἀδελφοί, πῶς μου ἐφάνηκε νὰ ἤκουσα πολλοῦ λαοῦ ταραχὴν, καὶ θόρυβον πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ὡς νὰ ἔρχονται πρὸς ἐδῶθεν, οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν, ἐπειδὴ καὶ τὸ Μοναστήριον εὐρίσκεται σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ συχνὰ ἐπειράζετο ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, μάλιστα ἀπ' αὐτὴν τὴν σφάτταν εὐγένεσι καὶ ἔκαναν πολλοὺς σκλάβους ἀπὸ τὰ περίγυρα χωρία. Εὐγῆκασιν καὶ ἄλλοι νὰ βεβαιωθῶν τὰ λεγόμενα, καὶ γυρίζοντες εἶπαν καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια, καὶ ὅτι αὕτη ἡ ταραχὴ δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ βαρβάρων ἐπιδρομὴ ὅπου ἔρχονται νὰ μᾶς σκλαδίσουν. Ἀκούσαντες οἱ ἐπίλοιποι, ἔφυγον ὅλοι, καὶ ἄφησαν τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ἄλλοι ἐπίασαν τὰ βουιὰ, ἄλλοι τὴν σφάτταν, ἄλλοι ἐκρύβθησαν εἰς τὰ κλαδιά, καὶ ἐπάσχισαν ὅλοι νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τέτοιον κίνδυνον. Ἦτον νύκτα ἀκόμη καὶ δὲν ἔβλεπαν τίποτε, ὁ παράλυτος Θεόδωρος, ὡς νὰ ὅπου δὲν ἐδύνατο νὰ φύγῃ, ἀπαρτήθη ἀπὸ ὅλους ὡς νεκρὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔστεκεν ἐκεῖ περιλυπὸς, καὶ καταφρονεμένος, ὡς νὰ μὴν εἶχε οὔτε τέχνα, οὔτε ἄλλους συγγενεῖς, καὶ κἄν τινὰς δὲν τοῦ ὠμίλησεν, ἀλλὰ ἐβιάζονταν ποῖος νὰ φύγῃ προτῆτερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ δὲν τοῦ ἀνήγγειλαν τὴν αἰτίαν, μόνον ὅπου ἤκουσε τὴν σύγχυσιν τῆς φυγῆς αὐτῶν. Φοβούμενος καὶ δειλιῶντας ὡς νὰ ἀπελπισμένος ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνην βοήθειαν, προσευχόμενος εἶπε μετὰ δακρύων μεγαλοσύνου. Ὡ παρθενομῆτορ Μαρία Θεοτόκε, Δέσποινα τοῦ κόσμου καὶ ἐλπίδα ἐμοῦ τοῦ δυστυχισμένου, ἰδοὺ πάντες ἔφυγον, καὶ ἐμὲ μόνον ἀφῆκαν, καὶ ἀπέρριψάν με ἀβοήθητον, διὰ τοῦτο παρακαλῶ τὴν ἀγίαν σου χάριν νὰ μὲ βοηθήσῃς, καὶ νὰ μὲ σκεπάσῃς ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου, νὰ φύγω ἀπὸ τὰ ἀσπλαγγα χέρια τῶν ἀθέων βερβάρων. Ταῦτα λέγωντας μετὰ δακρύων θερμῶν, τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ τοῦ εἶπε τινὰς, ἀσυνώσου καὶ σὺ, φεύγε, καὶ οὕτως, ὡς τοῦ θαύματος, ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἐνθύμησιν του, πῶς ἦτον ἀσθενὴς, καὶ παράλυτος, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον σκελεύοντας ἀπὸ τὸν κράδβατον, ὅπου ἐκείτετο, ἄρχισε καὶ ἔτρεχε φεύγωντας, καὶ σπουδάζοντας νὰ φθάσῃ τοὺς ἄλλους ὅπου ἔφυγον, καὶ μένωντας ἔξωστ' ἔξω, τὸν φάνηκε τὸ πρῶτον ὡς νὰ ὦν ἔξω. Εἰς

τὸ διάστημα δὲ τῶν γενομένων ἐσθλασεν ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ αὐτὸς Θεόδωρος, μὴ βλέπωντας τινὰ οὔτε ἀπὸ τοὺς βαρβάρους ὅπου ἔλεγον, οὔτε ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, ὅπου ἦλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔστανε μὲ λογισμόν, καὶ γνωρίζοντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑγιᾶ, ὡς νὰ μὴν εἶχε ποτὲ καμμίαν ἀσθενεῖαν ἀπερασμένην, κατενόησε τέλος πάντων, καὶ ἐγνώρισε τὴν θαυμαστὴν καὶ ἀπροσδόκητον βοήθειαν καὶ ἰατρειάν, ὅπου ἡ Δέσποινα καὶ Κυρία τοῦ κόσμου ἔκαμεν εἰς αὐτόν καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν χάριν ὅπου ἔλαβεν, ἄρχισε καὶ ἔλεγε πολλὴν ὥραν τὸ, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον. Δοξάζω σε Θεέ μου, δοξάζω σε Παναγία μου, δοξάζω Δέσποινά μου τὴν εὐσπλαγγινάν σου, δοξάζω Κυρία μου τὴν ἐλεημοσύνην σου, εὐχαριστῶ ἀμέτρως Μυρτιδιότισσά μου χαριτωμένη τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, εἰς τὴν μεγάλην καὶ υπερθαύμαστον βοήθειαν, ὅπου εἰς ἐμένα τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον δοῦλόν σου ἔδωκες, ἐπειδὴ καὶ γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου ὅλον ὑγιᾶ, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀσθενὴς καὶ παράλυτος. Ἐπειτα ἐφώνησε τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἔλεγε· παιδιὰ μου, συγγενεῖς μου καὶ φίλοι Χριστιανοί, ἔλατε νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Μυρτιδιότισσαν, νὰ δοξολογήσωμεν τὸ ἅγιόν της ὄνομα, καὶ μὴ φοβᾶσθε, διατὶ ἐδῶ δὲν εἶναι ἐχθροὶ βαρβαροὶ ὅπου ἐλογιάζετε, μόνον νὰ ἐλθῇτε νὰ φοιᾶτε τὸ ἐξάσιον θαῦμα, ὅπου ἔκαμεν εἰς ἐμένα, νὰ δοξάσωμεν τὴν χάριν της. Αὐτοὶ δὲ ἀκούοντες ταῖς φωναῖς, ἀπὸ τὸν φόβον τοὺς λογιζόμενοι νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ φωνάζουσι διὰ νὰ τοὺς ἐξαπατήσουν, ἄλλοι μὲ περισσότερον φόβον ἐκρύπτουνταν εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τοῦ δάσους, καὶ ἄλλοι ἔφευγαν τρέχοντες περισσότερον, ὁ δὲ Θεόδωρος μὲ μεγαλητέραν φωνὴν ἔλεγεν· ἐλάτε παιδιὰ μου, κράζοντας καθ' ἓνα κατὰ τὸ ὄνομά του, καὶ λέγωντας· ἐγὼ εἶμαι ὁ πατέρας σας, ὅπου εἶμουν παράλυτος, καὶ ἡ Κυρία μας μὲ ἰάτρευσε, καὶ σιμώσατε χωρὶς φόβον νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν χάριν της. Ἀκούοντες οὖν τινὲς τὴν φωνὴν του, καὶ γνωρίζοντες τὴν, καὶ μὴ βλέποντες ἄλλον τινὰ, εἰμὴ αὐτόν μόνον, σιμώνοντες του, ἐγνώρισαν πῶς εἶναι αὐτός, ὁ πρῶτον Παράλυτος, ἐφώνησαν λοιπὸν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ ἐσυναθροίσθησαν ἅπαντες, καὶ θεωρῶντες αὐτὸν ὅλον γερόν, καὶ παντελῶς ὑγιᾶ, χωρὶς καίνενα σημάδι ἀπ' ἐκείνης, ἔμειναν ὅλοι ἐξεστηκοί, καὶ ἔκραζαν τὸ, Κύριε ἐλέησον· καὶ ἐρωτῶντές τον πῶς ἰατρεύθη, ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς τὰ πάντα ὡς ἄνωθεν. Καὶ λοιπὸν γνωρίσαντες ὅλοι τὴν φανεράν θαυματουργίαν τῆς Θεομήτορος, ἐγύρισαν εἰς τὸ Μοναστήριον μετ' αὐτὸν τὸν πρῶτον παράλυτον σκιρτώντα, καὶ ἀγαλλόμενον, καὶ ἔδωσαν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης τῆς ὑπεραγίας, ὅπου ἀγ-

καλὰ νὰ ἀργῇ τὴν βοήθειάν της διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ὑπομονὴν τοῦ παρὰ καλοῦντος, ὅμως δὲν ἀλλημονεῖ, ἀλλ' εἰς ὦραν ὅπου δὲν ἐλπίζει τινὰς λαμβάνει τὴν ποθουμένην ὑγείαν. Ἀδύνατον εἶναι δὲ νὰ φανερώσωμεν τὰ ὅσα ἐλεγεν ὁ ἱατρευθεὶς παράλυτος εἰς δόξαν τῆς Θεοτόκου, καὶ οὕτως ἐτελείωσαν τὴν ἀκολουθίαν, καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν μετ' εὐχαριστίας, καὶ δοξολογίας. Ἐώραζεν ὁ αὐτὸς Θεόδωρος τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὰ τεσσαράκοντα τῆς Θεοτόκου ὅπου τὸν ἱάτρευσε θαυμασίως, ἕως ὅλην του τὴν ζωὴν. καὶ ἔκανε μεγάλας πανηγύρεις, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἄφηκε παραγγελίαν τῶν συγγενῶν του νὰ κἀνουν τὴν αὐτὴν ἐορτὴν, καὶ ἕως τὴν σήμερον οἱ ἀπόγονοί του κατὰ τὸ δυνατόν τους ἐπιτελοῦσι τὴν αὐτὴν πανήγυριν.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐπλάτυνε περισσότερον ἡ εὐλάβεια τῶν Χριστιανῶν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ εἰς ἐνθύμησιν τοῦ αὐτοῦ θαύματος, συναθροίζεται ὅλος ὁ λαὸς τῆς Νήσου ἀπὸ τὴν χώραν καὶ ἀπὸ τὰ χωρία, καὶ κἀνουν εἰς τὸ Μοναστήριον μεγάλην ἐορτὴν εἰς αὐτὴν τῇ ἡμέρᾳ.

Νὰ διηγηθῇ τινὰς τὰ ἀμέτρητα θαύματα ὅπου καθ' ἐκάστην κάνουν ἡ αὐτὴ ἀγία εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῶν Μυριτιδίων εἶναι ἀδύνατον· ἀλλ' ὅμως ὀλίγα τινὰ νὰ εἰποῦμεν εἰς δόξαν αὐτῆς, καὶ οὕτως νὰ τελειώσωμεν τὸν λόγον.

Ποτὲ καιρὸν ἤλθασιν οἱ βάρβαροι νὰ κουργεύσουν τὸ Μοναστήριον καὶ σιμώνωντες ταχύτερον ἀντίκρυτα αὐτοῦ, εἶδασιν πλῆθος ἀπὸ φωτιάς ἀρμάτων, ἤγουν φυτιλίων σιμὰ εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ λογιάζοντες ὅτι νὰ τοὺς ἐκατάλαβαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ νησίου, καὶ ἐκατέβη λαὸς διὰ νὰ τοὺς πολεμήσουν, φοβηθέντες μεγάλως ἔφυγαν, καὶ ἔτζη ἐφυλάχθη καὶ τὸ Μοναστήριον ἀβλαβές, καὶ ὅλη ἡ νῆσος διὰ προστασίας τῆς Κυρίας ἡμῶν.

Ἄλλοτε πάλιν περνώντας ἕνα καράβι ἀπ' ἐξωθεν τοῦ Μοναστηρίου, ὑπῆντησεν εἰς τὸ πέλαγος μεγάλον κλύδωνα τῆς θαλάσσης, καὶ κινδυνεύοντας νὰ καταποντισθῇ, ἐπεκαλέσθησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Καραβίου τὴν Κυρίαν τὴν Μυριτιδιότισσαν, καὶ τὸν μέγα Νικόλαον νὰ τοὺς βοηθήσωσι νὰ πιάσουν λιμένα, καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν οἶκον της ἐλεημοσύνης ἐκαστος κατὰ τὸ δυνατόν εἰς βοήθειαν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ νὰ κτισθῇ καὶ Ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ οὕτως εἰς ὀλίγην ὥραν ἐφθασαν εἰς λιμένα ἐκεῖ σιμὰ τοῦ Μοναστηρίου, καὶ εὐθὺς ἐπῆγαν ὅλοι, καὶ ἔδωκαν εὐχαριστίαν, καὶ ἐλεημοσύνην πλουσίαν, καὶ ἔκαμαν εἰς τὸ Μοναστήριον οἰκοδομήν, καὶ ἐκτίσθη καὶ ὁ Ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τὸ μαυροβράχο, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ Θαύματος.

Πολλὰς φορὰς ἔτυχεν εἰς αὐτὸ τὸ νησί τῶν Κυθίων πᾶσα μεγάλη ἀπὸ ἀστοχίαν καρπῶν, καὶ μετὰ τὴν προμήθειαν τῆς κυρίας Θεοτόκου, ὅπου τὴν ἐπικαλοῦνταν εἰς βοήθειαν πάντες, οἰκονόμησε καὶ ἔφεραν καρποὺς ἀπὸ ξένους τόπου, καὶ ἐκυβερνᾶτο ὁ λαός.

Ἀπὸ ταῖς εὐεργεσίαις καὶ χάριτες ὅπου ἐλάβανον, καὶ λαμβανουσιν οἱ Χριστιανοί, ὅπου προστρέχουσιν εἰς τὴν χάριν της μετὰ ταῦτα, ἄλλοι ἐκτίσαν κελλίᾳ, ἄλλοι ἀφιέρωσαν χωράρια, καὶ ἄλλα πράγματα εἰς μνημόσυνον αὐτῶν, καὶ ἐκαταστάθη τὸ Μοναστήριον οὕτως εὐπρεπὲς καθὼς φαίνεται.

Ἡ Λαὸς τοῦ αὐτοῦ θεωρώντας τὰ ἀπειρα θαύματα, ὅπου ἐγίνονταν ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἀγίαν Εἰκόνα, εἰς εὐχαριστίαν τῆς Θεοτόκου, ἐσυμφώνησαν καὶ ἔκαμαν ἐξοδίαν νὰ ἐνδύσουν τὴν αὐτὴν ἀγίαν Εἰκόνα ὅλην μετ' ἀσῆμι, καὶ πέμποντας εἰς τὴν Κρήτην τὸν καιρὸν ἐκεῖνον νὰ κἀνουν τὸ ἀργυρὸν ἐνδυμα, ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Νήσου λεγόμενον Καψάλη, ὑπῆντησε τὸ πλοῖον ὅπου τὸ ἔφερε, φούσταις ἀγαρηνῶν, καὶ ἦτον σιμὰ νὰ τὸ πιάσουν. Ἐπλεον τὰ αὐτὰ πλοῖα ἐξω ἀπὸ τὴν βρουλέα, μακρὰν ἀπὸ τὸ κἄστρο, ὡς φαίνεται, ὅπου δὲν φθάνει δύο φορὰς τὸ βόλι τοῦ πλέον μεγάλου κουφωτοῦ σιδήρου, ἦτοι κανονιοῦ· φωτισθεὶς δὲ ἀπὸ τὴν ὑπεράγίαν Θεοτόκον ὁ αὐθέντης τοῦ τόπου, μετὰ παραινέσιν τῶν Χριστιανῶν ὅπου ἔστεκαν βλέποντες, ἐπρόσταξε καὶ ἔσυραν μίαν μικρὴν λουμπάρδαν ἀπὸ τὸ κἄστρο, διὰ νὰ δώσουν παρὰ μικρὸν θάρρος τοῦ πλοίου ὅπου ἐσίμωκε νὰ ἐμπῇ εἰς τὸν λιμένα, μὴν ἡξέροντας τινὰς πῶς εἰς αὐτὸ νὰ ἦτον τὸ ἐνδυμα τῆς Θεοτόκου, καὶ διὰ νὰ δώσουν τάχα καὶ φόβον τῶν φούστων ὅπου τὸ ἐξύγωναν, καὶ ἦτον σιμὰ νὰ τὸ πιάσουν. Αὐτὸ τὸ βόλι τῆς μικρᾶς λουμπάρδας ἐφθασεν ἕως ἐξω εἰς τόπον λεγόμενον Κορινίδι, μακρὰν ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πλάγι τῶν φούστων, καὶ φοβηθεῖσαι νὰ σιμώσουν περισσότερον, ἄρῃσαν τὸ πλοῖον καὶ ἔφυγον. Θεωρῶντες ὁ αὐθέντης, καὶ οἱ ἐπίλοιποι τὸ διάστημα ὅπου ὑπῆγε τὸ βόλι, ἐλογίασαν πῶς ἐσημείωνε πρᾶγμα παράδοξον. Φθάσας μετ' ὀλίγον τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἀκούσας ὁ λαὸς πῶς εἶχε μέσα τὸ ἐνδυμα τῆς ἀγίας εἰκόνης, ὅλοι ἐδόξασαν τὴν χάριν της εἰς τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμε, καὶ ἐφύλαξε τὸ προσφερόμενον δῶρον τῶν Πιστῶν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγαρηνῶν, καὶ οὕτως μετὰ μεγάλης εὐχαριστίας τὸ ἔβαλαν εἰς τὴν ἀγίαν Εἰκόνα.

Τίς δὲ νὰ διηγηθῇ ταῖς καθημεριναῖς θαυμαστοποιαῖς ὅπου κάνει εἰς τοὺς ἐπικαλούμενους αὐτὴν μετὰ Πίστεως· πολλὰς φορὰς ὅταν τύχῃ ἀνομιβρία, καὶ εὐγάλουν τὴν αὐτὴν ἀγίαν Εἰκόνα κἀνοντας λι-

ταναίαν, εὐθὺς εὐθὺς πέμπει ὑετὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὴν δροσίζει εἰς βοήθειαν, καὶ κυβερνήσιν τῆς Νῆσου.

Μερικαῖς φοραῖς ἐπίασε καὶ θανατικὴ νόσος, καὶ μὲ λιτανεαῖς, καὶ δεήσεσι, εὐγάνωντας τὴν ἁγίαν αὐτὴν Εἰκόνα, καὶ παρακαλῶντας τὴν ὁ λαὸς ἐκατέπαυσε, καὶ δὲν ἐπλάτυνε νὰ ἀφανίσῃ τὸν τόπον, καθὼς συμβαίνει εἰς ἄλλαις Χώρας.

Εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἐπολεμᾶτον ἡ περίφημος Κρήτη ἀπὸ τοὺς ἀγαρηνοὺς, ἐφθασεν ἡ τῶν ἀγαρηνῶν ἀρμάδα εἰς τούτην τὴν Νῆσον, καὶ εὐγῆκε πολὺ πλῆθος ἀπ' αὐτοὺς εἰς ἓνα χωρίον λεγόμενον τῆς κεράς, εἰς τὸν ποταμὸν τὴν νύκτα, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας Μυρτιδιότισσας τοὺς ἐγνώρισαν τινὲς, καὶ κηρύσσοντας μὲ φωναῖς πῶς ἐφθασαν οἱ τοῦρκοι εἰς τὰ χωρία, ἔφυγαν ὅλοι, γυναῖκες καὶ παῖδιά, καὶ ὅσοι ἦτον ἄνδρες τῶν ἀρμάτων ἐστάθησαν, καὶ ἐπολέμησαν. Εἶχαν πρόσταγμα ἀπὸ τὸν πασιὰ τους, ὅτι ὡσὰν ἀκούσουν κτύπον ἀπὸ τὰ κάτεργα νὰ γυρίσουν εὐθὺς μετ' ὀλίγον λοιπὸν ἤκουσαν οἱ ἀγαρηνοὶ δύο βρονταῖς, καὶ λογιζόμεντας ὅτι εἶναι λουμπαρδιαῖς, ἐγύρισαν κατὰ τὴν προσταγὴν εἰς τὰ κάτεργα, καὶ μόνον ὅ,τι ἐδυνήθησαν ἔκαψαν, καὶ ἔκλεψαν, μὰ τινὰς τῶν Χριστιανῶν οὔτε ἐβλάβη, οὔτε ἐθανατώθη, μάλιστα πολλοὶ τῶν ἀγαρηνῶν ἔχασαν τὴν στράταν, καὶ ἔμειναν εἰς τὸ νησί, καὶ ὕστερον τοὺς εὔρηκαν. Θεωρῶντας δὲ ὁ πασιὰς τὸ φουσάτον τοῦ ὅπου ἐγύρισεν ἔτζη ἐξαφνα, χωρὶς νὰ τοὺς κάμῃ τὸ σημάδι ὅπου τοὺς εἶχε παραγγείλῃ, ἡρώτα τὴν αἰτίαν, καὶ αὐτοὶ ἔλεγον πῶς ἤκουσαν δύο λουμπαρδιαῖς, καὶ ἐγύρισαν. Αὐτὸς δὲ θαυμάζωντας διὰ τὴν ἐπιστροφὴν των, ἔλεγε, πῶς βέβαια δὲν τοὺς ἔκραξε καθὼς τοὺς εἶχε σημειώσῃ, ὅμως οἱ Χριστιανοὶ ὅλοι ἐγνώρισαν πῶς ἦτον ἡ βρονταῖς ἀπὸ προστασίαν τῆς Θεοτόκου ὅπου τὴν ἐπικαλέσθησαν εἰς βοήθειαν, καὶ ταῖς ὥραις ἐκεῖναις ἔκαναν παρακλήσεις καὶ λιτανεαῖς ἐμπροσθεν εἰς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Μυρτιδιότισσας.

Εἰς τὸν Χρόνον ἀψχβ'. τῇ πρώτῃ τῇ Φεβρουαρίου Μηνὸς εὐρισκόμενος ἓνας Ἀρχοντας τὸ ὄνομά του Ἰωάννης, τὸ γένος του Καλοῦτζης εἰς τὸ ὄφικιον τῆς Καγγελλαρίας (ἦτον δὲ ἡμέρα Κυριακὴ ἡ πρώτη τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς, ἦτοι τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ταῖς πέντε ὥραις τῆς αὐτῆς ἡμέρας,) καὶ ἀναγινώσκωντας κάποια χαρτία ὅπου ἐδιελάμβανον ὑποθέσεις ἐδικὰς του, ἀρχίσεν ἡ γλῶσσά του νὰ τραυλίσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον σφαλίζωντας τὰ ὁμμάτιά του, καὶ μένοντας ἀκίνηταις αἱ αἰσθήσεις αὐτοῦ ἔμεινεν ἄφθογγος, καὶ ἄλαλος μὲ βρυγμὸν μεγάλον τῶν ὀδόντων αὐτοῦ καὶ ταραγμὸν ὅλου τοῦ σώματος αὐτοῦ ὅθεν ἐξέστησαν οἱ παρόντες διὰ τὸ συμβεβηκὸς, καὶ ἀσυχνών-

τες τὸν ἀσθενῆ τὸν ἔθεσαν εἰς τὴν κλίνην, ὅπου ἦτον εἰς τὸ αὐτὸ ὑπνῶκων. Καὶ κηρυχθέντος αὐτοῦ τοῦ ἐλεεινοῦ συμβάντος, ἐφθασαν εἰς τὴν θεωρίαν αὐτοῦ ὅλοι οἱ συγγενεῖς, καὶ φίλοι τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ μετ' αὐτοὺς ἡ γυνὴ του, ἡ ὁποία κλαίονσα δεινῶς, καὶ τύπτοντας τὸ στήθος ἐπικαλεῖτο μὲ εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἐνθέρμον τὸ θεόσεπτον ὄνομα τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας τῆς Μυρτιδιότισσας, ἔκραζαν δὲ καὶ τὸν Ἀκέστορα, ὅς τις ἦτον ἔμπειρος, καὶ τέλειος εἰς τὴν ἱατρικὴν καὶ ἐπιμελῶς ἐπιχειρηθεῖς πολλὰ φάρμακα ποσῶς δὲν ὠφέλησαν καὶ βλέποντες τὴν σφοδρότητα τοῦ κακοῦ, ἐπῆραν τὸν ἀσθενῆ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ὑπὸ τεσσάρων βασταζόμενον διὰ νὰ δώσῃ τέλος, νομίζοντες τὸν ὅλοι ὡς νεκρὸν. Ἐμεινεν οὖν εἰς τέτοιαν κατὰστασιν ἕως τὸ πρῶτ' τῆς τρίτης, καὶ εἰς ὅλον ἐτοῦτο τὸ διάστημα δὲν ἔπαυεν ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, ἡ στρέβλωσις τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἡ ἐπίδειξις τῆς γλώσσης αὐτοῦ, ἡ κωφότης τῶν ὠτίων αὐτοῦ, καὶ τὸ κλειθρὸν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, εἰς τόσον ὅπου ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ τοῦ ἐτοιμάσουσι τὰ ἀναγκαῖα πάντα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τ.υ. Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐσυνέβη ὅπου ἡ πανθαύμαστος ἁγία Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῶν Μυρτιδιῶν ἦτον εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ἐπειδὴ κατὰ τὴν συνήθειαν κάθε χρόνον κάνουνσι λιτανεαῖς εἰς ὅλην τὴν νῆσον, ἤγουν εἰς τὴν χώραν, καὶ εἰς ὅλα τὰ χωρία, διὰ νὰ εὐλογήσῃ μὲ τὴν προσκυνητὴν παρόυσίαν της ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τότε ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ ἱερεῖς μετὰ τὴν θείαν ἱεουργίαν, προσελθοῦσα καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα ἐμπροσθεν τῆς ἁγίας Εἰκόνης, ὅλοι κλαίοντες μετ' εὐλαβείας, καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἔκαμαν παράκλησιν καὶ λιτανεαῖς διὰ τὴν υἱεὶαν καὶ βοήθειαν τοῦ ἡμιθανοῦς Ἰωάννου. Καὶ τελειωθείσης τῆς Ἀκολουθίας, ἐπιστρέψαντες ὅλοι εἰς τὸν οἶκον νὰ ἰδοῦσι τὸν ἄρρωστον, ὦ τοῦ θαύματος, τὸν ἤρρηκαν ἐλεύθερον παντὸς κακοῦ, καὶ λαλοῦντα ὡς τὸ πρότερον, δίχως τινὸς σημείου ἀνάγκης. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἔφερε τόσῃ ἐκπληξιν εἰς ὅλους ὅπου τὸ εἶδαν καὶ ἤκουσαν, ὅπου μεγαλοφώνως ἔκραζαν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Λαβὼν λοιπὸν τὴν προτέραν αὐτοῦ υἱεὶαν, ὑπῆγε σωματικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πανοικί, εὐφραινόμενος, καὶ ἀγαλλόμενος, ὑμνῶντας καὶ εὐχαριστῶντας μὲ μεγάλῃν εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν τὴν κυρίαν τὴν Μυρτιδιότισσαν, εἰς τὸ ἐξαίσιον καὶ φοικτὸν τερατουργημα, ὅπου ἔκαμε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς σημεῖον εὐχαριστίας εἰς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἓνα ζευγάρι βραχιόλια χρυσᾶ, εἰς αἰδίδιον μνήμην τοῦ θαυμαστοῦ ἔργου τῆς Θεομήτορος.

Οὐχὶ μόνον αὐτὰ τὰ θαύματα, ἀλλ' καὶ ἄλλα ἄπειρα ἔκαμε καὶ κάνει καθεκάστην ἡμέραν, ὅπου εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ φανερώσωμεν

ἐγγράφως, καὶ τί λέγω; μόνον ἡ θεωρία τῆς αὐτῆς Εἰκόνης φανερώσει τὴν μεγάλην χάριν ὅπου ἔχει. Καὶ πόσον αὐξήσεν ἡ κοινὴ εὐλαβεία εἰς τοὺς Χριστιανοὺς, ὅπου ἀπὸ τὰ τασσόμενα, ἀγκαλὰ καὶ εἰς πτωχὴν νῆσον, εἶναι ὁλόκληρη, μὲ ἔμπροσθέν της ἑνὸς χλιδῶνα, ἥτοι κολλάναν μεγάλην, καὶ ἐγκόλιον μὲ πολύτιμας πέτραις καὶ μαργαριτάρια, ἔξω ἀπὸ ἄλλα χρυσάρια, ἀσήμια, καὶ ἄλλα σκεύη, καὶ ὑποστατικά ὅπου ἔχει τὸ Μοναστήριόν της, ὅπου εἶναι τόπος ἅγιος, καὶ μόνον νὰ ὑπάγῃ τινὰς γέμει ψυχικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

Αοιπὸν πατέρες καὶ ἀδελφοί μου Χριστιανοί, ἐπειδὴ καὶ ἔχομεν τέτοιον θησαυρὸν πλήρη θείας χάριτος, καὶ δωρεᾶς, ὅλοι ἀσκησθῆτε μὲ εὐλάβειαν, καὶ μὲ μίαν συμφωνίαν στερεᾶς πίστεως, ἃς παρακαλέσωμεν, ἃς εὐχαριστήσωμεν, ἃς δοξολογήσωμεν τὴν χάριν της λέγοντες.

Μαρία, Κυρία καὶ Δέσποινα πάντων ἡμῶν, Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Μητέρα τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, Παρθένε τῶν παρθένων, Μητέρα τῶν Μητέρων, ἡ σκέπη καὶ καταφυγὴ τῶν πιστῶν, ἡ προστασία τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων. ἡ Σωτηρία τῶν ἀμαρτωλῶν, τῶν πλανωμένων ἡ ὁδηγία, τῶν ἀβοηθήτων ἡ βοήθεια, τῶν θλιβομένων ἡ παρηγορία, τῶν κινδυνεύόντων ἡ λύτρωσις, τῶν ἀσθενούντων ἡ ἰατρεία, τῶν πεινῶντων ἡ τροφή, τῶν ὁρφανῶν ἡ ἐπικουρία, τῶν χηρᾶν ἡ ἐπίσκεψις, τῶν ὀρθοδόξων βασιλείων τὸ κραταίωμα, τῶν εὐλαβῶν ἱερέων τὸ καύχημα, τῶν μοναχῶν τὸ ἀγλαΐσμα, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, ἀπάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, ὁμολογοῦμεν τὰς χάριτας, κηρύττομεν τὰ ἁπειρά σου θαύματα, εὐχαριστοῦμεν σου τὴν εὐσπλαγχνίαν, δοξάζομεν σου τὴν εὐεργεσίαν, προσκυνοῦμεν τὴν ἄκραν σου ἐλεημοσύνην καὶ βοήθειαν, ὅπου ἔκαμες καὶ καθεκάστην κάνεις εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Εἰ δὲ παρακαλοῦμεν τὴν μεγάλην σου παρρησίαν μητρόθεε Δέσποινα, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐρχόμενον, ἔμνη ἀπορρίψης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ δίδε εἰς ὅλους τὴν συνηθισμένην σου βοήθειαν, διατὶ ἄλλην καταφυγὴν δὲ ἔχομεν ὅλοι οἱ κατοικοῦντες εἰς ταύτην τὴν Νῆσον, παρὰ τὴν χάριν σου, ἐσένα ἔχομεν καύχημα, ἐσένα ἔχομεν βοηθόν, εἰς τὰ χεῖλη μας πάντα ἐσὺ ἡ Μυρτιδιότησσά μας μελετᾶται, εἰς τὸ στόμα μας πάντοτε τὸ ἅγιόν σου ὄνομα εὐρίσκεται δεδοξασμένον, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας πάντα ἐσένα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς βοηθῇ, καὶ ἀγκαλὰ νὰ σοῦ πταίωμεν μὲ χίλιαις κακαῖς πράξεις καθὲς ἡμέραν, ἀλλ' εἰς ἄλλον πάλιν δὲν προστρέχομεν παρὰ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ὦ Μητέρα τοῦ ὑπερευσπλαγγίου Θεοῦ ἡμῶν, νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ τῆς συγχωρήσεως. Εἰς τὰς χεῖράς σου ὅλην μας τὴν

ἐλπίδα ἀποθέτομεν, καὶ ἐσένα παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πειρασμὸν ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ κάμωμεν πάντοτε τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας μας, διὰ νὰ ἀξιοθῶμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῇ θείᾳ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡδὴ, ζ'. Ἡ κάμινος Σωτήρ.

Περσιτεράν.

ΑΓΝΗΝ Περσιτεράν τὴν ἀμόλυντον, τὴν τὸν Θεὸν ἀρράστως κησασαν, ὑμνήσωμεν συμφώνως, τὸ τῶν πατέρων ἀγλαΐσμα.

Καύχημα.

ΠΗΘΟΜΕΝΟΙ πιστῶς εὐφημήσωμεν, τὸ καύχημα Πιστῶν τὴν Πανάχραντον, Μητέρα τοῦ ὑψίστου καὶ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νίκηρ.

ΝΙΚΗΣΑΝΤΕΣ τὰ πάθη τοῦ σώματος, αὐξήσωμεν ψυχῆς τὰ χαρίσματα, ἡ Νίκη γὰρ ἐπέστη κατ' ἐχθρῶν ἡ Παντάνασσα.

Γέφυραν,

Η ΓΕΦΥΡΑ Θεοῦ ἡ πανθαύματος, τοὺς ἐκ τῆς γῆς πιστοὺς ἡ μετὰγουσα, πρὸς Οὐρανὸν ὑπάρχεις, Σὺ Παναγία Θεόνομερ.

Χώραν.

ΜΕΓΑΛΩΣ ἐδοξάσθης Πανάχραντε, ὅτι ἐν σοὶ κατόκησε Κύριος, ὁ μὴ χωρῶν ἐν Πᾶσι, Χώραν δὲ αὐτοῦ σε κατέστησε.

Παστάδα.

ΕΝ σῇ Γαστρὶ οἰκήσας ὁ Ὑψιστος, ὡς ἐμψυχον Παστάδα σὲ ἐδείξε, καὶ καθηγιάσε σε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

ΡΟΜΦΑΙΑΝ ΣΕ γινώσκωμεν Δέσποινα, παγίδων διαδόλου ὁλοθρευτοῦ, διὸ σε ἀνυμνοῦμεν ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα.

Η γέννησις σου Κόρη παράδοξος, ἡ Κοίμησις φρικτὴ καὶ ἐξαίσιος, ὅθεν σε καὶ θαυμάτων ὠκεανὸν ὀρώμεν.

Τὸ ἄφραστον καὶ μέγα Μυστήριον, τῆς σῆς λοχείας Νύμφη ἀνύμ-
φευτε, ἐν βάτῳ καιομένῃ, Μωϋσῆς προσώρα.

** Ἄλλος Ἀντίθεον πρόσταγμα*

ΝΕΚΡΩΣΕΩΣ σώματος τὴν ἰατρείαν, ὁρῶν ὁ Παράλυτος μεγάλως
ἐξεπλήττετο, καὶ σὲ τὴν πανάχραντον πίστει καὶ πόθῳ πολλῶ βοῶν
ἀνεδόξαζε, σὺ εἰ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδοξος.

Εν πίστει καὶ πόθῳ σοὶ προσπεφυγότες, Παρθένε πανάχραντε οἱ
πεπτωκότες δούλοι σοι, ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις καὶ νεκρωθέντες δει-
νῶς, ἔγειρον δεόμεθα, τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας τὴν ὑπερένδοξον.

Ο οἶκός σου πάντοτε πᾶσιν ἐφάνθη, πηγὴ ἀγιάσματος καὶ βρύσις
ἀνεξάντλητος, ἰάματα βλύζουσα τοῖς προσιοῦσι πιστῶς, ὅθεν προσκυ-
νοῦμεν εὐσεβῶς, σὲ τὴν εὐλογημένην καὶ ὑπερένδοξον.

Νῦν πάντως πεπλήρωται τῶν Ὁρθοδόξων, τὸ στίφος Πανάχραντε
χαρᾶς, καὶ ἀπονέμει σοι, χαριστήριον αἶνον, καὶ μεγαλύνει φαιδρῶς
Κόρη τὰ θαυμάσια, σὺ γὰρ εὐλογημένη καὶ ὑπερένδοξος.

Καταβασία. Οὐκ' ἐλάτρευσα.

ᾠδὴ, ἢ. Ὁρ φρεῖττουαι Ἀγγελοι. Πλάκα.

ΛΑΟΙ τὴν πανάχραντον αἰνέσωμεν λαμπρῶς, Πλάκα τὴν θεόγρα-
φον ἣ δέδοται Μωσῇ, ἐν ἣ ἐπεγράφη δακτύλῳ Θεοῦ Λόγος ὁ ζῶν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πόκον.

ΕΥΚΛΕΙΙΑΣ ἐφυνίους τιμῶμεν σε ἀγνή, τὸν Πόκον τὸν ἑνδροσον
ὃν εἶδε Γεδεὼν, ἐν ᾧ οὐρανὸν καταβῆς ὁ Χριστὸς ἐδρόσιζε πάντας
τῆς σωτηρίας δρόσον.

** Ὅρος ἀλατόμητον.*

ΤΟ μέγα Μυστήριον τοῦ τόκου σου ἀγνή, Ὅρος ἀλατόμητον προ-
εἶδε Δανιὴλ, ἀνάνδρως τεκοῦσαν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, διό σε ὑμνοῦμεν
πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

** Ρόδον.*

Ιδοὺ πᾶσιν ἤλθησε τὸ Ῥόδον ᾠδῆ, μυρίζουσα ἅπαντας σωτήριον
ὁσμὴν, ἡ μόνη Παρθένης ἡ τεκοῦσα Χριστὸν, ἥνπερ εὐλογοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

** Ὀλκας.*

ΟΛΚΑΣ, ἀγλαόμορφος ἐπέφανας ἡμῖν, δι' ἧς ἡ μετάβασις ἐκ γῆς
πρὸς Οὐρανὸν, πιστοῖς ἐγεγόνει ὡς τεκοῦσα Θεὸν, διό σε ὑμνοῦμεν
ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σιών, καὶ Πόλιν

Σιών Θεοῦ ἐμψυχον, καὶ Πόλιν μυστικὴν, ἐφ' ἣν κατασκήνωσεν
ἀόρητως ὁ Θεός, σὲ εἶδε Παρθένη Ζαχαρίας ποτὲ, καὶ σὲ ἀνυμνοῦμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαβίδα.

ΚΑΛΩΣ σε προέφησε Λαβίδα μυστικὴν τὸν ἄνθρωπον φέρουσαν
τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα Ἡσαΐας ποτὲ, διό σε
ὑμνοῦμεν τὴν κεχαριτωμένην.

** Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.*

ΥΜΝΟΥΜΕΝ ΣΟΥ Δέσποινα θαυμάτων τοὺς κρουνούς, καὶ σὲ με-
γαλύνουμεν ὡς κέντρον τῆς ζωῆς, ἐκ σοῦ γὰρ λαμβάνει πᾶς πιστός
ἱλασμόν, ἀνυμνολογῶν σε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΛΑΟΙ νῦν προσέλθετε τῷ θείῳ ἱερῷ, Κυθέρων ἐν ἄσμασι καὶ στέ-
ψατε λαμπρῶς, Μητέρα τοῦ πάντων βασιλέως Χριστοῦ, ἡμῖν χορη-
γοῦσαν ὁρεᾶς ἀκενώτους.

Ον τάξεις Δυνάμεων οὐ δύνανται ὁρᾶν, σὺ Κόρη Θεόνυμφε γεγέν-
νηκας ἐν γῇ, καὶ ἔθρεψας βρέφος ἐν ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, Θεὸν
πρὸ αἰώνων, ὦ Μυστηρίου ξένου.

Γαστήρ τῆς προμήτορος ἀπέτεκε φθοράν, γαστήρ Θεομήτορος ἐξήν-
θησεν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν ὄντως εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψεῖτε εἰς πᾶν-
τας τοὺς αἰῶνας.

** Εἰρμός ἄλλος. Κάμινος ποτέ.*

ΠΑΝΤΩΝ τῶν πιστῶν σὺ εἰ ἡ προστασία, καταφυγὴ τε καὶ διά-
σωσμα, ἐλπίς τε καὶ στήριγμα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, διό πάντες γε-
ραίρουμεν ψάλλοντες, εὐλογοῦμεν εὐλογημένη Παρθένε τὸ τόκον σου.

Ρῥαί με ἀγνή δεινῶν ἀρρώστημάτων, τῶν τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ
σώματος παθῶν ἐκκαθαίρουσα, καὶ πταισμάτων δὸς συγχώρησιν τῷ
πόθῳ σε καὶ πίστει δοξάζοντι, χαῖρε εὐλογημένη Παρθένη χαῖρε πα-
ναγία.

ΟΛΟΣ ἐν χαρᾷ, ὅλος ἐν κατανύξει. πᾶς ὁ χριστόνυμος συνοί-
θροισται, λὸς τοῦ ὑμῆσαι σου τὰ θαυμάσια Θεόνυμφε, Παράλυτον
γὰρ ἤγειρας ψάλλοντα, ἐν αἰνέσει, δοξασμένη χαῖρε παμμικαίριστε.
Σὺ τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα ὑπάρχεις, τῶν Ἀποστόλων τὸ κρα-
ταίωμα, Μαρτύρων τὸ στήριγμα, ἱερέων ἐγκαλλώπισμα, πάντων ἡμῶν
τὸ καύχημα, διό σε ἀνυμνοῦμεν δεδοξασμένη παντευλόγητε.

Καταβασία. Παῖδες εὐαγεῖς.

Ὡδὴ θ'. Τῇ φωτοφόρῳ Νεφέλῃ Λαμπάδα.

ΑΓΑΛΙΩΜΕΘΑ πάντες, οἱ μετὰ πόθου τιμῶντες, τὴν Θεομήτο-
ρα πιστοὶ τὴν Λαμπάδα τὴν θεῖαν, τὴν ἀναλάμψασαν τὸ φῶς, τῆς
θείας λαμπρότητος καὶ ἔλκουσαν, εἰς ὁδὸν Σωτηρίας τοὺς ἐν πλάνῃ
διατρίβοντας αἰσχροῦς.

Θησαυρόν.

Λευχειμοναίτω ἡ κτίσις, καὶ πᾶσα βρότειος φύσις, τέτευχε γὰρ
τὸν θησαυρὸν χαρισμάτων τῶν θεῶν, τῆς ἀμβροσίας καὶ ζωῆς, τὴν
ἀμωμον Δέσποιναν πλουτίζουσαν τοὺς αὐτὴν προσκυνοῦντας, μετὰ πό-
θου σωτηρίας πλουτισμόν.

Αὐλὴν λογικῶν Προβάτων.

Αὐτρωσις Κόρη γενοῦ μοι, τοῦ πλανηθέντος προβάτου, περιπεσόν-
τος τοῖς λησταῖς, καὶ δεινῶς πληγωθέντος, ἐπισυνάγαγε καὶ εἰς θεῖα
σκηνώματα ἡ τέξασα, τὸν ποιμένα τὸν μέγαν τῶν προβάτων ἡ αὐλὴ
τῶν λογικῶν.

Τῇ ἐπαγγελίας, Κλήμα ζωῆς.

Πραῖος Πάναγνε πέλει, καὶ ὑπερπόθητος πᾶσιν, ὁ ἀγεώργητος καρ-
πός, ὃν ἐβλάστησας Κόρη, ἐπαγγελίας γὰρ ἡ γῆ, καὶ τὸ Κλήμα τῆς
ζωῆς σὺ πέφυκας, ἡ τεκοῦσα τὸν βότρυ, σωτηρίας οἶνον στάζοντα ἡμῖν.

Διάδημα.

Νῦν ἐνεδύθημεν κλέος Θεοῦ τῆς υἰοθεσίας, καὶ ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν
ἐκδεδύμεθα πάντες, τῆς βασιλείου γὰρ στολῆς κατηξίωσεν ἡμᾶς ἡ μόνη
ἀγνή, τὸ Διάδημα κάλλους σωτηρίας, ὡς τεκοῦσα τὸν Θεόν.

Σάπφειρον.

Αμαρτιῶν μου τὸν ζόφον, καὶ σκοτασμόν τῆς ψυχῆς μου, λάμ-
πρυνον μόνη ἀγαθὴ καὶ χαρὰς πλήρωσόν με, σὲ γὰρ ὁ Ἰεζεκιήλ, ἐώ-
ρακε Σάπφειρον λαμπρότατον, ὥσπερ θρόνον βαστάζουσαν ἐν κόλποις,
τὸν φιλόνηρον Θεόν.

Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

ΕΝ ΕΣΩΜΑΤΩΣΑΣ Κόρη, Παρθενομήτορ Μαρία, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
εὐλαβῶς προσελθόντων ἐν τάχει, τεμένει σου τῷ ἱερῷ, τὰ ἑόρτια ἔσται
σὴ τῇ πηγῇ, χαρισμάτων παντοίων, μὴ διαλείπεις ἱκετεύουσα.

Υμνον σοὶ Νύμφη προσφέρει, ἅπας λαὸς τῶν Κυθίων, δικαίως καὶ
χρεωστικῶς, ὃν πλουσίως λαμβάνει, καὶ ἀενάως δωρεῶν, ἐκ σοῦ Πα-
ναμώμητε καὶ ἐκβοᾷ, εὐχαρίστῳ καρδίᾳ, μεγαλύνων σὲ βροτῶν κατα-
φυγὴν.

Ιδοὺ παράλυτος μέλπει, τὴν ἐν αὐτῷ γεγονυῖαν, θαυματοποίησιν
ἀγνή, καὶ τρανῶς καταγγέλλει, τὴν εὐσπλαγγινὰν τὴν ἐκ σοῦ, Παρ-
θενε πανάχραντε εὐχαριστῶν, καὶ λαμπρῶς σὲ κηρύττει ἱατρίας θη-
σαυρόν.

Σὲ οὐρανῶν πλατυτέραν, καὶ Σεραφὶμ ἀνωτέραν, τὴν ἐκ πασῶν
τῶν γενεῶν ἐκλεχθεῖσαν Μητέρα, τοῦ πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀβέσπτος
καὶ ἀόρητος ἐκλάμψαντος, χρεωστικῶς προσκυνοῦμεν ἐκ πόθου κατα-
φεύγοντες ἐν σοὶ.

Εἰρμός ἄλλος. Ἀνάργου γεννήτορος.

Ανάκτορα τέτοκας τὸν τοῦ παντός Πανάχραντε, τῆς Τριάδος τὸν
ἕνα Θεὸν παντέλειον, ἔχουσα παρρησίαν μεγίστην οὖν πρὸς αὐτόν, μὴ
παύσῃ προσεύειν, σωθῆναι τοὺς πόθῳ σε Θεοτόκον μεγαλύνοντας.

Δοξάζομεν ἅπαντες, καὶ πίστει προσκυνήσωμεν, τὴν πανάχραντον
Κόρην τὴν ἱαμάτων πηγὴν ῥῶσιν γὰρ νοσοῦσι παρέχει τοῖς εὐσεβῶς
ἐπικαλουμένοις, αὐτὴν, καὶ παράλυτον, ὑγιὴ ὅλον εἰργάσατο.

Ος μέγιστον ἔρεισμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὴν ἀσπῶς τεκοῦ-
σαν Χριστὸν τὸν πάντων Θεόν, πάντες οἱ πιστοὶ σὲ ὑμνοῦμεν πανευ-
λαβῶς, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, τὴν Πάναγνον Δέσποιναν, εὐσεβῶς σε με-
γαλύνοντας.

Αγγέλων ἀγλαΐσμα, μερόπων τὸ διάσωμα, ἐκκλησίας ἡ δόξα Πά-
ναγνε πέφυκας, πάντων τῶν πιστῶν ἡ προστάτις καὶ βοηθὸς καὶ τῶν
Κυθηραίων, ἐλπίς καὶ τὸ καύχημα, καὶ σὲ πάντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Νῦν τῷ τεμένει δράμωμεν Μυρτιδίῳ τῷ θεῷ, ὅπως ψυχῆς καὶ
σώματος λάβωμεν τὰς ἰάσεις, παρὰ Μαρίας Παρθένου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν
Λόγου, τοῦ γεννηθέντος ἐξ αὐτῆς, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον ἵνα ἡμᾶς,
ἐκ χειρῶν ἀρπάσῃ τοῦ διαβόλου, καὶ πρὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τριτὴν
ἐπανάγῃ.

Ἐτερον. Ἐπισκέψατο ἡμᾶς.

Εξελήγη εὐπροσώπῳ τῶν Κυθηρίων ὁ λαὸς, τὸν Παράλυτον ἰδὼν ἀνερμηνεύτως ὑγιᾶ, καὶ μέγα ἀνεκραύγασε· σὺ μόνῃ Θεοτόκῃ τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Εἰς τοὺς αἶρους, τὸ, πᾶσα προή ιστώμεν στίχ· δ'.

Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος α'.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝ θεῖον, ἐν ᾧ ἄνθραξ Χριστὸς, ἐκκαίων ἀμαρτίας, τῶν πιστῶς προσδραμόντων, τῷ ἱερῷ τεμένει Μητρὸς τῆς αὐτοῦ, ἀνυμνήσωμεν ἅπαντες, καὶ ἀλαλάζωμεν αἶνον ἀγγελικόν, τῷ ἐξ αὐτῆς ἀποτεχθέντι σαρκί.

Δεῦτε προθύμῳ καρδίᾳ ἀνευρημήσωμεν, τὴν ἄχραντον Παρθένον τὴν ἡμᾶς βυσαμένην παγίδων διαβόλου καὶ τῆς φθορᾶς, καὶ πρὸς ζωὴν ἐπανάγουσαν· διὰ παντὸς γὰρ παρίσταται τῷ Θεῷ, καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Θς θαυμαστά σου τὰ ἔργα τῶν ἀγαθῶν χορηγῇ, ὡς θησαυρὸν γὰρ μέγαν τὴν ἁγίαν Παρθένον, παρέδωκας τῷ κόσμῳ, ἐξ ἧς ἡ ζωὴ, καὶ τῶν νόσων ἡ ἴασις, αὐτὴν γὰρ ἔχωμεν πάντες μετὰ Θεοῦ, ἀντιλήπτορα καὶ φύλακα.

Δεῦτε ἀρύσασθε χάριν πάντες φιλόχριστοι, ἐκ τοῦ πανσέπτου οἴκου, τῆς Παρθένου Μαρίας, καὶ γὰρ ἀφθίνως βρῦει ῥῶσιν ψυχῶν, καὶ σωμάτων τὴν ἴασιν, τοῖς ἐν αὐτῇ εἰσιούσι καὶ παρ' αὐτῆς, αἰτούμενοι τὴν βοήθειαν.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος π.λ. α'.

ΟΠΟΥ ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις σου Πανάχραντε, ἐκείθεν τῶν ἀνιάτων ἀλγηδόνων διώκεται ἡ δύναμις, τίς γὰρ μετοχὴ φωτὸς πρὸς σκότις, ἢ ἐνεργητικῶν ἀγαθῶν πρὸς τιμωρίαν ἀθεράπευτον; διὸ καὶ ἡμεῖς τῇ κραταιᾷ τῆς εὐσπλαγγνίας σου σκέπῃ προστρέχοντες, μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς δεόμεθα, ἀλλ' ἐν τῇ τῆς δυνάμεώς σου φρουρῇ σου σκέπῃ, Μαρία Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Διέξοιγία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνοιο Ὡδὴ, γ'.

καὶ στ'. Ἀπόστολον πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοὶ εἴχεν ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιοῦματα.

Ζήτηι Νοεμβρίῳ κά.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁμοίως τῆς ἡμέρας τῆς ἰδέας
'Εορτῆς κά. Νοεμβρίου.

Τ Ε Λ Ο Σ.